
Efeze 2

Wij zijn Gods maaksel

Hein de Haan

INHOUD

1. Overweldigende Rijkdom Van Gods Genade 5
2. Een Gedicht Met Een Goed Praktisch Resultaat 9
3. Welke Politiek? 13
4. Dichtbij In Christus 16
5. De Muur Is Om 20
6. Momenteel Is In Christus De Wet Buiten Werking 24
7. Zeven verschillen tussen: Lichaam van Christus in Rome & Corinthe; Het lichaam van Christus in Efeze & Colosse 27
8. De verschillen punt 8 t/m 15 31

1. Overweldigende Rijkdom Van Gods Genade

Efeze 2: 10 Want Zijn [God] maaksel zijn wij,

Efeze 2: 14 Want Hij [Christus] is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt.

Efeze 2: 15 De twee tot één nieuwe mens te scheppen,

Efeze 2: 22 In wie [Christus] ook jullie mee gebouwd worden tot een woonstede Gods in de Geest.

In deze nieuwe serie studies over onszelf als het maaksel, oftewel het gedicht, van God gaan we nadenken over dit specifieke maaksel van God, dat puur uit genade alleen tot stand is gekomen. Dit maaksel van God is volkomen één. Het is één nieuwe mens en wordt ook genoemd de woonstede van God in de Geest.

Direct aan het begin van het gedeelte dat dit behandelt vermeldt Paulus de bron van dit bouwwerk van God.

Efeze 2: 8 Door genade zijn jullie gered, door het geloof, en dat niet uit jezelf: het is een gave van God;

Heel letterlijk specificeert Paulus het gelijk door te schrijven: *‘door die genade zijn jullie gered’*. *‘Hoe zalig verlost te zijn door Jezus bloed’*. Het is door die genade dat we gered zijn.

Natuurlijk volgt op zo’n sterke specificatie als *‘die genade’* de logische vraag: Welke genade? Dat is de genade die Paulus in het voorgaande vers beschrijft.

Efeze 2: 7 om in de komende eionen de overweldigende rijkdom van Zijn genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Die genade is die overweldigende rijkdom van Zijn genade die dus in de komende eionen, oftewel de komende tijdperken, getoond zal worden. Dus straks zal die genade openbaar tentoongesteld worden, maar nu al mogen we die genade persoonlijk kennen in ons leven. Reken er echter niet op dat de mensen om je heen in de maatschappij ook al die genade aan jou kunnen zien. Dat zal straks pas daadwerkelijk in de hele schepping openbaar komen.

Er is nu echt niemand die zomaar aan ons herkent dat wij voorwerpen zijn van die overweldigende rijkdom van genade. Het zal zichtbaar komen wanneer we straks lichamelijk gelijkvormig zullen zijn aan het verheerlijkte lichaam van Christus Jezus. Pas dan zal namelijk ook ons lichaam deel hebben aan die verlossing.

Er wachten dus nog hele eionen, hele tijdperken, waarin die overweldigende rijkdom van Zijn genade, die wij nu al geestelijk mogen kennen, ook daadwerkelijk aan de hele schepping getoond zal worden. Die genade, die dus tijdloos is en die overweldigend is, die is de oorzaak dat wij gered zijn. Uit die genade ben jij gered, ben jij verlost.

Je bent gered door het geloof. Het is het vertrouwen dat we gesteld hebben op het volbrachte werk van de Heer Jezus waardoor we deel hebben gekregen aan die reddende genade. Die genade is er voor ieder mens zonder enig onderscheid, maar je geniet er pas echt van als jij je vertrouwen ook stelt op wat Christus op het kruis voor echt iedereen volbracht heeft, dus ook voor jou. Het is *‘door het geloof’*.

Gelijk daarachter aan schrijft Paulus: *‘dat is niet uit jezelf: het is een gave van God;’*

Het is maar goed dat Paulus dit er direct achter plakt. We zouden de neiging kunnen hebben te vinden dat we nu toch wel heel wat gepresteerd hebben. We hebben zomaar eventjes geloofd. Je zou je op de borst kunnen slaan met de woorden: *‘Ik heb de Heer Jezus toch maar vertrouwd’*.

Het is niet uit jezelf, nee het is een gave van God. Nu moeten we eventjes taaltechnisch in de oorspronkelijke Griekse tekst duiken. *'Het geloof'* is namelijk vrouwelijk terwijl het woordje *'dat'*, waar het volgende deel van de zin mee begint onzijdig is. De uitdrukking *'dat niet uit jezelf'* is dus onzijdig.

De conclusie van het bovenstaande taaltechnisch onderzoek is dat de uitdrukking *'dat niet jezelf'* onmogelijk kan terugslaan op *'het geloof'*. Nee, het wijst terug op het geheel van het voorafgaande. Het is dus niet uit jezelf dat jij door die genade gered bent, door het geloof. Het feit dat wij gered zijn uit genade, daarvan kunnen we onmogelijk zeggen dat er ook maar iets van onszelf bij zit. Het is alles het werk van God zelf.

Natuurlijk is het nodig om je vertrouwen te stellen op de Heer om het genot van die redding te ondervinden. Maar zodra we dan van onszelf hebben afgezien en onze blik op de Heer hebben gevestigd, dan is daar geen enkele reden om ons op de borst te slaan want juist dan zien we die overweldigende rijkdom van genade waar we deel aan hebben gekregen. Dat is niet uit jezelf: het is een gave van God;

Efeze 2: 9 Dat is niet uit werken, opdat niemand zal roemen.

Hier zien we dat tegenover de genade de werken staan die wij proberen te doen. In dat pakket van genade, wat een gave van God is, staat dus ook het geloof. Je krijgt vaak de indruk dat het geloof in de christenheid weer opnieuw uit dat pakket van genade gehaald wordt en als een prestatie onzerzijds weer in het pakket van werken gestopt wordt. De één gelooft nog beter dan de ander. Daar zou die één dan ook nog in kunnen roemen. Nee, het is niet uit werken, opdat niemand kan roemen.

Het is niet uit werken dat wij gered zijn, het is uit genade. Echt ook niemand kan roemen op enige prestatie. Alle roem is uitgesloten. Weet je waar we in mogen roemen?

Romeinen 5: 11 en dat niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening ontvangen hebben.

Romeinen 15: 17 Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus.

1 Corinthe 1: 31 opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt, kan roemen in de Heer.

2 Corinthe 10: 17 Maar wie roemt, kan roemen in de Heer;

Galaten 6: 14 Maar ik mag ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik aan de wereld.

Filippi 3: 3 die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen.

Wij kunnen roemen in het kruis van onze Heer Jezus Christus. Het is het volbrachte werk van onze Heer waar wij in roemen. We kunnen dus zeggen: *'Wat hebben wij een geweldige Heer, die dit alles tot stand heeft gebracht'*.

Waarom zouden wij nu niet zelf enige eer kunnen opstrijken?

Efeze 2: 10 Zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus tot op goede werken geschapen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

Hier krijg je de reden waarom elke eer voor onszelf compleet is uitgesloten. Met dit argument komt Paulus direct bij het onderwerp uit, waar wij nu uitgebreid over willen nadenken.

Nu moet je opletten. Wij zijn in de evangelische wereld zo geprogrammeerd om alles heel individualistisch te bekijken. We lezen dan deze tekst en denken dan: *'Ik ben een maaksel, in Christus Jezus geschapen'*. Paulus gebruikt echter heel bewust de meervoudsvorm. Wij gezamenlijk zijn dat maaksel van God, waar Paulus hier over spreekt. Wij zijn Gods maaksel in Christus Jezus geschapen. Dit is het resultaat in onze huishouding van het geheimenis van die overweldigende rijkdom van genade, waardoor we ook gered zijn. Dit is de inhoud van de redding in onze tijd van genade.

Een jood die tijdens de huishouding van de wet tot geloof kwam was ook gered, maar het hield niet in dat hij samen met de andere gelovigen dit maaksel van God werd in Christus Jezus. Een jood of heiden die onder het Nieuwe Verbond tijdens de Handelingenperiode tot geloof kwam was ook gered, maar dat hield niet in dat hij samen met de andere gelovigen dit maaksel werd in Christus Jezus. Dit maaksel van God, dat in Christus Jezus geschapen is, is het unieke maaksel waar wij nu in onze huishouding van het geheimenis deel van mogen uitmaken. Het is alles het werk van God in Christus Jezus. Het is alles genade.

We gaan nu eens even dit unieke maaksel van God wat van dichterbij bekijken. Dit woord 'maaksel' komt tot twee keer toe in het Nieuwe Testament voor. We gaan daarom eerst naar die eerste Bijbeltekst toe met dit woord 'maaksel'.

Romeinen 1: 20 Hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping van de wereld uit Zijn WERKEN met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben.

De NBG vertaling geeft dit woord in Romeinen 1 weer met 'werken'. Het is echter exact hetzelfde woord als dat we hier in Efeze 2 weergegeven vinden als 'maaksel'.

Het maaksel in Romeinen 1 is de schepping van God. Door dat eerste maaksel hadden de mensen de eeuwige kracht en goddelijkheid van God kunnen ontdekken. Hoewel dit eerste maaksel zo uiterlijk zichtbaar was heeft de mensheid als geheel God toch afgewezen als de Schepper van dit maaksel.

Zo tekent Paulus in Romeinen 1 dus het bewijs van God als Schepper, waar hij dit woord 'maaksel' voor gebruikt. In het Grieks is dit het woord 'poiema'. Wij kennen in het Nederlands ook wel het woord 'Poëm', oftewel 'gedicht'. In de seculiere Griekse wereld was dit ook een heel algemeen woord voor een gedicht.

Zo heeft God in Zijn schepping een gedicht geschreven, die iedereen kan lezen. Zijn kracht, Zijn goddelijkheid staat daarin beschreven. In al zijn harmonie spreekt dit gedicht, de schepping, van de heerlijkheid en de kracht van een levende God. Iedereen kan dit gedicht lezen en daardoor getuige zijn van Zijn scheppende kracht.

Nu gaan we van dit uiterlijk gedicht naar het verborgen gedicht dat hier in Efeze 2 beschreven wordt. Hier wordt die heerlijke genade getekend, waarmee God ons overladen heeft. Wat heeft die genade in ons gezamenlijk uitgewerkt? Gods genade heeft ons genomen en ons gezamenlijk tot dit nieuwe maaksel van God gevormd. Wij zijn Gods nieuwe gedicht.

Er is een tweede gedicht in deze wereld gelegd. Nu is het echter niet een gedicht dat zichtbaar is. Pas in de toekomstige eeuwen zal dit gedicht openbaar getoond worden.

Efeze 2: 7 Om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van Zijn genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Het is evenwel nu al een gedicht dat leesbaar is voor de overheden en geestelijke machten in de hemelse. Ook voor deze geestelijke wereld is nu dus een duidelijk getuigenis van God neergelegd. Welk getuigenis is dat?

Al die mensen die tijdens deze huishouding van het geheimenis uit genade in het werk van Christus Jezus geloven, die zijn deel gaan uitmaken van dit maaksel van God, dat in Christus Jezus geschapen is. Wij zijn een schepping van God, Zijn maaksel, Zijn gedicht, leesbaar voor de geestelijke wereld. Voor de mensheid is dit verborgen tot nu toe. Voor de geestelijke wereld is dit gedicht leesbaar. Voor de mensheid is de uiterlijke totale schepping het maaksel van God, Zijn gedicht, dat zij mogen lezen om Zijn macht en heerlijkheid te doorgronden.

Efeze 2: 10 Zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus tot in goede werken geschapen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

Wij zijn in Christus Jezus geschapen. Al onze goede werken zijn ook al reeds in Christus Jezus geschapen. Wij zijn één gemaakt met de opgestane en verheerlijkte Heer in de hemel. We zijn in Christus Jezus geschapen.

Efeze 2: 15 Die twee tot één nieuwe mens te scheppen,
Hier heb je dat maaksel van God. Die ene nieuwe mens. God heeft nu in Christus Jezus een nieuwe schepping.

Al de huidige gelovigen in de huishouding van het geheimenis, die nu uit die overvloeiende rijkdom van genade mogen leven vormen gezamenlijk die nieuwe schepping. Dit is dat maaksel dat in Christus Jezus

geschapen is. Waartoe heeft God dit maaksel geschapen? Wat is Gods doel met dit maaksel? Dat wordt o.a. het onderwerp voor de volgende studie.

2. Een Gedicht Met Een Goed Praktisch Resultaat

Efeze 2: 10 Zijn [God] maaksel zijn wij,

Efeze 2: 14 Hij [Christus] is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt.

Efeze 2: 15 De twee tot één nieuwe mens te scheppen,

Efeze 2: 22 In wie [Christus] ook jullie mee gebouwd worden tot een woonstede Gods in de Geest.

*Efeze 2: 10 Zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus tot op **GOEDE WERKEN** geschapen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.*

We hebben gezien hoe wij gezamenlijk als een gedicht van God in Christus Jezus geschapen zijn. Maar dit is beslist geen statisch gegeven. Het heeft ook wel degelijk een heel praktische uitwerking. Daarom gaan we nu de vraag behandelen: ‘*Wartoe heeft God dit maaksel geschapen?*’

In de meeste vertalingen lezen we het volgende: ‘*Om goede werken te doen*’. Letterlijk staat hier dat we geschapen zijn tot op goede werken. Je kan het ook weergeven met dat we geschapen zijn naar die goede werken toe. De richting van dit scheppingswerk van de Heer is dus naar die goede werken toe. Wat voor voorstelling moeten we nu maken van die ‘*goede werken*’ die hier het resultaat zijn van dit gedicht dat door God geschapen is?

Voor een duidelijke, heel praktische beschrijving van deze ‘*goede werken*’ bladeren we bijvoorbeeld even een paar hoofdstukken verder in deze brief.

*Efeze 4: 28 Wie een dief was, steelt nu niet meer, maar spant zich liever in om met zijn handen **GOED WERK** te verrichten, opdat hij iets kan uitdelen aan de behoeftige.*

Het goede werk dat deze gewezen dief hier verricht is exact hetzelfde Griekse woord dat in ons vers gebruikt wordt als het resultaat van dit gedicht van God. Je kan het toch wel heel praktisch noemen als een dief niet meer steelt, maar zodanig werkt dat hij zelfs overhoudt om uit te delen aan de armen. Dat is nou wat deze genade uitwerkt!

We lezen dit hier nu niet als een soort opdracht na de boodschap van genade. Nee, zeker niet! Nee, naar dit soort goede werken werkte God zelf toe bij het scheppen van Zijn nieuwe gedicht. Daarbij zijn het ook nog eens goede werken, die God al tevoren bereid heeft. Hoe kan zo’n gewezen dief nu zodanig omgeturnd zijn dat hij feitelijk iets doet wat tegen zijn hele wezen als dief ingaat? Omdat wij gezamenlijk Gods maaksel zijn. Voor dit maaksel had God al lang en breed dit soort goede werken voorbereid. Dat is nog eens genade!

Als er staat dat God die goede werken van tevoren bereid heeft, betekent dit dat Hij die goede werken al voor ons klaar heeft liggen. Laten we dit goed verstaan. Het is niet zo dat God een heel pakket goede werken heeft klaarliggen die wij nu als een soort robots uitvoeren. Het is niet zo dat wij niet anders kunnen. We worden niet geprest om zo te handelen. Nee, wij mogen wandelen in die goede werken. Dat is nou wandelen in genade.

We mogen wandelen in die werken die God van tevoren bereid heeft. We mogen wandelen in dit nieuwe scheppingswerk van God. Hoe brengen we zoiets nu in praktijk? Het is geloof waardoor wij deel hebben gekregen aan die overweldigende rijkdom van genade. Het is geloof waardoor wij deel zijn gaan uitmaken van deze nieuwe schepping van God. Het is ook geloof waardoor wij niet meer zelf aan de slag gaan, maar gaan wandelen in die werken die God van tevoren bereid heeft. Alles werkt bij God via genade en genade alleen! Dat werkt Zijn geloof in ons uit.

Vroeger wandelden we in onze eigen mogelijkheden. Die wandel beschrijft Paulus in de eerste verzen van dit hoofdstuk.

Efeze 2: 1 - 2 Ook jullie, dood zijnde in jullie overtredingen en zonden, waarin jullie vroeger gewandeld hebben.

De sfeer waar wij vroeger dus in wandelden werd gekenmerkt door overtredingen en zonden. Dat is feitelijk zoals we van nature ons eigen plan trekken en onze eigen inspanningen volgen. Nu zijn al die eigen inspanningen verleden tijd. Nu is onze wandel in genade. We mogen wandelen in de werken die God van tevoren bereid heeft.

Kunnen we nu als gelovigen uitsluitend wandelen in die goede werken, die God al van tevoren bereid had? Natuurlijk kunnen we ervoor kiezen om gewoon onze eigen werken te verrichten. We kunnen natuurlijk gewoon doorgaan alsof er niets veranderd is. Daarom stopt Paulus hier ook niet.

Paulus gaat bewust verder in zijn betoog. Hij weet dat het niet voldoende is om uitsluitend het beginsel hier neer te leggen dat dit nieuwe maaksel door God geschapen is, waar deze goede werken het gevolg van zijn. Nee, nu laat hij zien wat er nu wezenlijk veranderd is met vroeger.

Efeze 2: 11 - 12 Bedenkt daarom dat jullie, die vroeger heidenen waren naar het vlees, en onbesneden genoemd werden door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat jullie in die tijd zonder Christus waren, uitgesloten van het burgerrecht van Israël en vreemd aan de verbonden van de belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

Paulus begint hier zijn vermaning met het woordje 'Bedenkt'. Voor ons praktisch verwerkelijken van wat Gods genade in ons wil uitwerken is het belangrijk dat ons denken gericht wordt op de verandering die genade bewerkt heeft. Paulus wil dat wij verschillen gaan ontdekken tussen vroeger, of zoals de Bijbel het noemt 'in die tijd' of 'eertijds', en nu.

Paulus gebruikt heel bewust zo'n uitdrukking als 'in die tijd' voor vroeger om aan te geven dat het om een andere tijdsperiode en daarmee een andere huishouding van God draait. Paulus brengt ons in ons denken dus als gelovigen terug naar een andere tijd. Dat was een tijdsperiode waarin die specifieke overweldigende rijkdom van genade van vers 7 nog niet werkzaam was.

Paulus roept ons op om dat onderscheid eens te bedenken, oftewel dat we dat in onze gedachten goed laten doordringen. Wat moeten we dan bedenken? Waar moeten we zo goed van doordrongen zijn?

We moeten ons goed bewust zijn dat wij vroeger, dus in de tijd van een vorige huishouding van God, heidenen waren. Dat betekent dat we in die tijd bij de volkeren thuishoorden. Je had namelijk ook een ander volk. Dat was het uitverkoren volk, Israël. Wij hoorden niet bij dat uitverkoren volk. Wij hoorden destijds bij de volkeren naar het vlees.

Het punt dat wij naar het vlees tot de volkeren behoorden in die andere tijd werkt Paulus dan uitgebreid uit in zijn uitspraak dat wij 'onbesneden' genoemd werden door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is,

In die vroegere tijd werden wij dus onbesneden genoemd. Dat is eigenlijk weer geen letterlijke weergave van wat Paulus hier in het Grieks had opgeschreven. Wat er echt stond vonden de vertalers waarschijnlijk niet zo netjes en dus hebben ze het woord een wat netter jasje aangetrokken door het met 'onbesneden' te vertalen. Wat er werkelijk staat is dat wij toen 'voorhuid' genoemd werden.

Voor ons 'volkeren' of 'heidenen' had het uitverkoren volk van God, Israël, dus wel een heel vervelend scheldwoord: 'voorhuid'. Het staat er namelijk direct achter dat wij door hen zo genoemd werden. Er staat namelijk dat wij zo 'genoemd werden door de zogenaamde 'besnijdenis'. Het volk Israël werd 'de besnijdenis' genoemd. Je had dus de besnijdenis en daar helemaal buiten had je de voorhuid. Die voorhuid, dat waren wij.

Zo was Christus een Dienaar van de besnijdenis.

Romeinen 15: 8 Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid van God een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen,
Christus was dus als Dienstknecht voor het volk Israël gekomen. Niet voor de heidenen.

Zo waren er ook apostelen met een speciale dienst voor de besnijdenis.

Galaten 2: 7 - 9 Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de prediking van het evangelie aan de onbesnedenen toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan de besnedenen, (immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen), en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de broederhand: wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan.

Paulus was daarentegen de apostel voor 'de voorhuid'. Zijn dienst was zelfs al tijdens de verkondiging van het Nieuwe Verbond gericht op de heidenen.

Door deze zogenaamde besnijdenis, oftewel door Israël, werden wij destijds 'de voorhuid' genoemd. Als er dus een heiden langsliep werd hij nageroepen met dat scheldwoord: "Hé voorhuid!". Daarmee was zo'n heiden direct gekenmerkt. Hij was getekend. Hij stond dus helemaal buiten het uitverkoren volk. In die vroegere periode, in die andere huishouding van God stonden wij er echt helemaal buiten.

Paulus roept ons dus op om te bedenken dat wij er vroeger helemaal buiten stonden. Het was een absolute onmogelijkheid voor een heiden, zoals wij, om dicht bij God te komen. "Laat dit goed tot je doordringen", is de oproep van Paulus aan ons in dit ene woordje 'Bedenkt'.

Door te zien hoe het er vroeger voorstond gaan we die overweldigende rijkdom van Gods genade verstaan in het feit dat wij nu zo dichtbij gekomen zijn in dat nieuwe maaksel van God, dat gedicht.

*Efeze 2: 11 - 12 Bedenkt daarom dat jullie, die vroeger heidenen waren naar het vlees, en onbesneden genoemd werden door de zogenaamde besnijdenis, die **WERK VAN MENSENHANDEN AAN HET VLEES** is, dat jullie in die tijd zonder Christus waren, uitgesloten van het burgerrecht van Israël en vreemd aan de verbonden van de belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.*

Nou wordt die zogenaamde besnijdenis, die het uitverkoren volk kenmerkte, hier door Paulus "werk van mensenhanden aan het vlees" genoemd. Het is dus een uiterlijk werk wat door mensenhanden verricht wordt. Er is echter ook een besnijdenis die geen werk van mensenhanden is.

*Colosse 2: 11 In Hem ben jij ook met een besnijdenis, die **GEEN WERK VAN MENSENHANDEN** is, besneden door het afleggen van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus,*

Dit is wat er nu plaatsvindt in onze huidige huishouding van het geheimenis. Deze verborgen handeling aan ons wordt in verband gebracht met "de besnijdenis van Christus". Dit wijst op Zijn werk op het kruis, waar wij direct mee in verbinding staan.

Hier in Efeze 2 heeft Paulus het echter niet over een werk dat geen van mensenhanden is, maar juist wel over een werk van mensenhanden aan het vlees. Dit betreft dus de uiterlijke besnijdenis die het joodse volk kenmerkte. Toen waren wij "de voorhuid".

Paulus benadrukt dan dat we 'in die tijd' zonder Christus waren. Paulus wijst hier dus op de tijd die voorafging aan de openbaring van het geheimenis, dat was de tijd dat die overweldigende rijkdom van genade nog niet gekomen was. Wij waren in die tijd zonder Christus.

Nu is de titel 'Christus', die Paulus hier gebruikt, de titel die kenmerkend is voor de Heer Jezus in deze brief. Telkens wijst Paulus in het gebruik van deze titel op de opgestane en verheerlijkte Heer in de hemel. Maar hier heeft Paulus echter een reis terug in de tijd gemaakt, voordat die overweldigende rijkdom van genade gekomen was in die opgestane en verheerlijkte Heer.

In de tijd die voorafging aan het geheimenis gold nog voluit die besnijdenis die werk van mensenhanden is. In die tijd was er een indeling van het volk Israël, dat uitverkoren was door God, en de volkeren, oftewel de heidenen. Dit gold ook nog vlak voor de openbaring aan Paulus van het geheimenis, dus ook in de Handelingentijd en de vroege brieven. Het beginsel dat we bijvoorbeeld in de Romeinenbrief tegenkomen als "Eerst de Jood en dan de Griek".

In die periode stonden wij heidenen buiten de Christus. De joden hadden echter de belofte dat er een Messias zou komen. De Gezalfde van de Heer zou voor dit volk het Koninkrijk brengen. Die Gezalfde,

oftewel die Messias is de Christus. Hij zou voor Zijn uitverkoren volk het vrederijk op aarde vestigen. Zij wisten dat de Messias zou komen uit hun geschriften.

Wij heidenen waren *'in die tijd'* onbekend met die geschriften. Wij hadden geen beloften betreffende een Messias die zou komen. Wij stonden daar geheel en al buiten. Waarom? Omdat wij uitgesloten waren van het burgerrecht van Israël.

Het woord *'burgerrecht'* is een belangrijk woord dat in de voorgaande huishouding de positie van Israël tekent in de uitdrukking *'burgerrecht van Israël'*. In de huidige huishouding van het geheimenis is het ook een belangrijk woord dat onze huidige positie tekent. Die verschillen bewaren we voor de volgende studie.

3. Welke Politiek?

Efeze 2: 12 Bedenktdat jullie in die tijd zonder Christus waren, uitgesloten van het burgerrecht van Israël en vreemd aan de verbonden van de belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

We bedenken nu de verschillen die er zitten in het burgerrecht van Israël en het burgerschap waar wij tegenwoordig in de huishouding van geheimenis toe behoren. Wij waren destijds uitgesloten van dit burgerrecht van Israël.

Filippi 3: 20 Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Redder verwachten,

In Filippi wordt een ander burgerschap getekend dan dit burgerschap van Israël. Hier heb je het burgerschap waar wij tegenwoordig dankzij die overweldigende rijkdom van genade in geplaatst zijn. Letterlijk zegt Paulus hier dat ons burgerschap, oftewel onze politiek, in de hemelen is. In het Grieks wordt hier het woord *'politeuma'* gebruikt, wat wijst op de regeringsvorm (politiek) waar wij tegenwoordig in geplaatst zijn.

In Efeze 2 wordt in het Grieks gesproken over de *'politeia'* van Israël. Dit wijst op het theocratisch staatsburgerschap van Israël. Het theocratische wijst op het feit dat in de regeringsvorm van dit volk de Heer zelf de absolute leiding had.

In die regeringsvorm van Israël stonden wij heidenen er volkomen buiten. De heidenen hadden geen enkele verbinding met die regering van God. Als een heiden proseliet van het Jodendom werd, dan werd hij toch nooit een werkelijk volwaardig staatsburger van dat land. Hij kon nooit meedraaien in dat politiek bestel van Israël. *'In die tijd'*, dus voordat onze huishouding van het geheimenis aanbrak, waren wij als heidenen volkomen uitgesloten van dit politiek bestel waarin God heerste. We waren vreemd aan de verbonden van de belofte. Waarom waren wij vreemd aan die verbonden. Daar geeft de Schrift ook weer heel letterlijk antwoord op.

Romeinen 9: 4 immers, zij zijn Israëlieten, voor hun is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de erediens en de beloften;

Hier zien we nadrukkelijk dat de verbonden uitsluitend voor Israël waren. Het staat hier toch wel heel duidelijk in het meervoud, waardoor we zien dat het niet slechts het Oude Verbond was dat beperkt was tot het volk Israël. Ook het Nieuwe Verbond is hierin betrokken. In Efeze maakt Paulus dit nog een heel stuk concreter door het de verbonden van de belofte te noemen.

Het woord *'de belofte'* staat in het enkelvoud. Nou zijn er meerdere beloften in de verbonden gegeven aan Abraham en Mozes en ook het Nieuwe Verbond, dat voorzeggd was in de profetieën. Maar hier gaat het om die ene belofte van het Zaad dat komen zou.

Wij heidenen hadden echter geen belofte. Paulus schrijft hier dat we daaraan vreemd waren. Het Griekse woord dat daarvoor gebruikt wordt *'Ethné'* is tegenwoordig met de vele asielzoekers, die etnische minderheden genoemd worden in Nederland, tamelijk bekend.

Je kon als heiden dus wel aanhanger worden van het Joodse geloof door proseliet te worden, maar een echt volwaardig staatsburger werd je nooit. Je bleef een vreemde, een *'Ethné'*. Ze bleven je beschouwen als een niet jood en daarmee dus geen volwaardig staatsburger. Dat vinden we ook telkens terug in de vroege brieven van Paulus, waar ook over de heidense gelovigen geschreven wordt als heidenen. Die heidenen werden niet door hun geloof in de Messias vanzelfsprekend geen joden, maar ze waren ook niet, zoals wij dat zijn, heiden af. Zij bleven heidense gelovigen.

Daarmee is het kringetje over dit burgerschap van Israël weer rond. Destijds stonden we absoluut buiten dit staatsburgerschap van Israël. Het is de overweldigende rijkdom van Gods genade, die ons nu in de huishouding van het geheimenis het burgerschap in de hemelen gegeven heeft.

Wij zijn dus ook nu niet medeburgers van Israël geworden. De genade van God heeft ons burgers van het rijk in de hemelen gemaakt. Daar ligt onze politiek. Daar ligt ons huidige burgerschap. Velen vinden dit een onpraktische en vreemde positie, waar ze in de praktijk niet mee uit de voeten kunnen. Ikzelf heb me ook een tijdlang weer aanbemoed met de politiek in Nederland. Ik wil echter totaal geen enkel oordeel vellen over een gelovige die dit als zijn taak beschouwt, maar het is niet de positie van burgerschap die ons uit genade geschonken is. Onze politiek is dankzij genade nu in de hemelen.

Voor de duidelijkheid nog eens: Leer ik dat we geen aardse politiek mogen bedrijven? Nee! Ik heb dat wel enkele tientallen jaren onderwezen toen ik dit soort Bijbelteksten als regels hoe we ons horen te gedragen opvatte. Zo kan je elke Bijbeltekst van Zijn genade ontdoen en als een wettisch last op je eigen en andermans schouders leggen. Nee, die lading heeft zo'n tekst totaal niet! Ik vind het zelf ook een hele opluchting dat ik niet verplicht ben me te bemoeien met de aardse politiek, maar ook dat het mij niet verboden is om een politiek standpunt in te nemen. Maar wat is mijn burgerschap? Dat is de hemel. Die hemelse positie in Christus bepaalt nu mijn wandel.

Om nu een goed zicht te krijgen op het nieuwe maaksel dat God in deze tijd scheidt roept Paulus ons op om goed op de verschillen tussen destijds of *'in die tijd'* en onze huidige huishouding van het geheimenis te letten. Daarom roept hij ons op om dit alles te bedenken.

In de voorgaande tijdsperiode waren wij vreemd aan het burgerrecht van Israël en vreemd aan de verbonden van de belofte. Je kreeg nooit echt deel aan die verbonden die met de twaalf stammen gesloten werden. Ook waren wij zonder hoop in de wereld.

Het volk Israël had hoop door uit te zien naar de komende Messias. Misschien hadden zij dan wel een valse verwachting waar de Heer, toen Hij kwam, niet aan voldeed. Hij was niet de superman, oftewel de krachtpatser, die hen van het Romeinse juk bevrijdde. In de praktijk hadden ze nou niet echt hun hoop laten vormen door de Torah die zij toch bezaten. Maar zij bezaten wel degelijk dat Woord van God en hadden daarin hoop op de Messias die komen zou. Daar stonden wij heidenen in die vroegere tijdsperiode volkomen buiten. We hadden geen enkele hoop en waren dus echt hopeloos.

Wij als heidenen kenden het Woord van God helemaal niet die ons hoop had kunnen geven. Bovendien hadden we, als we dat Woord wel hadden gekend, er alleen de hoop van Israël uit kunnen halen.

We waren zonder God in deze wereld. God had zich geopenbaard aan Zijn volk, Israël. Hij was hun Verbondsgod Yahweh. Hij was met hen een relatie aangegaan toen Hij op de berg Sinaï met hen een huwelijk sloot. Wij stonden daar buiten. Wij kenden deze God niet. We waren zonder God in de wereld.

Paulus roept ons op om dit alles te bedenken. Denk je dat eens in. Stel je eens in gedachten voor hoe het was toen die overweldigende rijkdom van Gods genade nog niet zo aan het licht was gekomen. Maar prijst God, daar blijft Paulus gelukkig niet bij steken.

Efeze 2: 13 Maar thans in Christus Jezus zijn jullie, die eertijds veraf waren, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.

Nu begint Paulus te spreken over het heden. Het is het *'nu'* of *'thans'* van vandaag de dag en hij geeft er ook gelijk een plaatsbepaling bij: *'in Christus Jezus'*. Ons leven nu, in het heden van genade, is in Christus Jezus. Ons leven is dus in die opgestane en verheerlijkte Heer.

We zijn nu door Paulus weer helemaal teruggeplaatst in het heden, waarin wij deel hebben gekregen aan die overvloedige rijkdom van genade. Het is het heden, waarin we deel hebben gekregen aan een opgestane Heer. Het is het heden, waarin we geplaatst zijn in dat gedicht van God. Wij zijn Gods maaksel, dat geschapen is tot goede werken waarin we mogen wandelen.

Heel even namen we samen met Paulus nog een kijkje in die vroegere huishouding via het woordje 'eertijds'. Toen waren we veraf. Gelijk nemen we weer de sprong terug in onze eigen tijd en dan zien we dat we nu dichtbij gekomen zijn door het bloed van Christus.

Efeze 1: 7 En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade,

Verlost door het dierbaar bloed van Jezus. Dat alleen maakt ons van zonden vrij. Ja, we zijn gered door het bloed van Christus. Ja, we hebben vergeving van alle overtredingen door Zijn bloed. Het is alles in overeenstemming met Zijn genade. Maar het heerlijkst is dat we nu heel dichtbij gekomen zijn. Dicht aan het hart van God.

Nu komen er natuurlijk allerlei vragen naar boven. Zijn we nu net zo dichtbij gekomen als het volk Israël dat was in de voorgaande tijdsperiodes? Zijn we nu op hetzelfde plan gekomen als het volk Israël? Dat worden weer goede punten om te bekijken in een volgende studie.

4. Dichtbij In Christus

Efeze 2: 13 Thans in Christus Jezus zijn jullie, die eertijds veraf waren, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.

Wij zijn thans (dus nu) in onze huishouding van het geheimenis dichtbij gekomen door het bloed van Christus. De vraag is alleen hoe dichtbij is dit dan wel? Was dit in de voorgaande huishoudingen dan ook al niet het geval?

Als je destijds proseliet van het Jodendom werd, heette dat toen ook al dat je dichtbij was gekomen. Het woord 'proseliet' is namelijk in een heel letterlijke vertaling van het woord de 'dichtbij gekomene'. Afgaande op de betekenis van het woord lijkt er dus geen verschil te bestaan tussen onze positie nu en een proseliet destijds. We moeten echter het hele plaatje bekijken.

Een proseliet was iemand die dichtbij was gekomen vanuit de heidenen, vanuit de volkeren. Let wel, je was dichtbij gekomen als heiden met alle consequenties van dien. Dat hield letterlijk in dat je binnen het staatkundig bestel van Israël nog altijd wel een 'Ethné' bleef. Hoewel je binnen de muren van Israël je bevond bleef je een vreemdeling. Je kan dat woord ook vertalen met een 'gast'. Binnen het geloof van het Jodendom bleef je een gast.

Koning Herodus was bijvoorbeeld ook zo'n proseliet, dus hij was volgens de betekenis van het woord iemand die dichtbij was gekomen. Hij was echter ook maar een gast binnen het Jodendom. Dat had hij op een praktische manier opgelost. Hij wilde namelijk toch wel heel graag enigszins deel nemen aan dat Jodendom. Dat had hij opgelost door iets extra's te laten bouwen aan de Tempel.

In de Tempel had je natuurlijk het Heilige, het Heilige der Heilige en je had de Voorhof. Maar hoe hij het ook wende of keerde, hij mocht niet in die Voorhof komen als proseliet. Dus had hij achter de omheining rondom de Voorhof nog een voorhof gemaakt. Dat werd dan de voorhof der heidenen waar hij dan wel in mocht komen.

Die voorhof der heidenen stond helemaal buiten het gehele bestel. Het paste best wel in het plan dat God in Zijn Woord gegeven had betreffende de Tempel. Zo had deze heidense koning Herodus er toch nog een beetje deel aan. Zo dichtbij was hij gekomen doordat hij proseliet was geworden. Hij mocht achter zijn muurtje toch nog een beetje mee genieten met wat er op het echte podium plaats vond.

Wij zijn nu echter in de huidige huishouding van het geheimenis echt dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Het is de genade van God die ons op de meest nabije positie aan het hart van God gebracht heeft. Wij zijn namelijk in Christus.

We zien hier dus een ontiegelijk groot verschil tussen die profetische lijn die vanuit het Oude Testament doorging tot aan het eind van het boek Handelingen en wat er nu in onze huidige huishouding van het geheimenis tot stand is gebracht in Christus. Die geweldige positie in Christus is ons nu ten deel gevallen door die overweldigende rijkdom van genade.

Colosse 3: 18 Door Hem (Christus Jezus) hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader.

Wij hebben nu de toegang tot de Vader. Zo dichtbij zijn wij nu gekomen. De Enige die werkelijk toegang had tot de Vader was de Zoon. Wij zijn nu in de Zoon, in Christus. Dichter aan het hart van Vader kan je onmogelijk komen. Dat is nu ons deel in Christus uit genade alleen. O, er is een gigantisch groot verschil tussen de nabijheid in de voorgaande huishoudingen en ons dichtbij gekomen zijn in Christus.

Als we nu de profetische lijn volgen dan zien we dat Israël straks enorme rijke zegeningen zal ontvangen. Ik merk nogal eens dat die toekomst iets is waar veel gelovigen tegenwoordig toch eigenlijk een beetje jaloers op zijn. Wat dat betreft zouden ze best wel te midden van die heidenvolkeren willen meelopen en meegenieten. Het wordt ook iets geweldigs, maar let wel, dan zal er opnieuw sprake zijn van dichtbij en veraf.

Jesaja 57: 19 Ik schep de vrucht van de lippen: vrede, vrede voor hem die VERRE, en voor hem die NABIJ is, zegt Yahweh; en Ik zal hem genezen.

In deze profetie van Jesaja vinden we terug dat Israël straks de heerlijke zegeningen van de Heer zal gaan ervaren. Tot twee keer toe wordt hier die vrede opgenoemd. Je ziet dus dat de vrede er voor iedereen is die deel heeft aan dat koninkrijk. Dat is dus inderdaad ook prachtig om zo iets straks mee te mogen maken want dat gaat gebeuren. Maar onder die volkeren die dit genot hebben zijn er die veraf staan. Ze hebben wel de aardse vrede als zegening maar toch staan ze veraf. Dat is dus zelfs straks in dat profetisch perspectief nog steeds het geval. De boodschap van het nieuwe verbond gaat dan namelijk gewoon verder daar waar het na Handelingen 28 ophield.

De tekening van de volkeren die delen in deze zegeningen is geografisch. Het 'verre zijn' wijst dus op de afstand tot Jeruzalem. De zegeningen zullen dus wel naar hen uitgaan, maar ze blijven op een afstand. In die komende zegenrijke tijd zal er ook nog altijd een onderscheid blijven tussen hen die verre zijn en hen die nabij zijn,

In onze huishouding van het geheimenis, waar Paulus in Efeze over spreekt, is dat hele onderscheid weggefallen. Het verschil tussen hen die veraf zijn en hen die dichtbij zijn bestaat hier zelfs totaal niet meer. Wij waren, als heidenen, eertijds veraf maar zijn nu (geen heidenen meer) dichtbij gekomen.

In dat prachtige gedicht van God, die nieuwe mens die nu in Christus Jezus geschapen is, zijn we nu allebei (Jood en heiden) dichtbij aan het hart van God de Vader gekomen. Dat is de plek die wij nu in de opgestane en verheerlijkte Heer mogen innemen.

De oorzaak waardoor we nu in die hechte gemeenschap zijn terechtgekomen laat Paulus er direct op volgen.

Efeze 2: 14 Want Hij [Christus] is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Kijk, Paulus begint hier met het woordje 'want'. Dit woordje verbindt deze tekst met het voorafgaande door nu de oorzaak aan te geven waardoor we nu niet meer zo veraf staan, waardoor we nu dicht aan het hart van de Vader gebracht zijn. We zitten nu niet meer weggestopt in die bijgebouwde voorhof der heidenen waar we ons achter die grote muur toch nog een beetje in de buurt mogen voelen.

De oorzaak dat we zo dichtbij gekomen zijn is Christus zelf: 'Want Hij is onze vrede'. In Jesaja 57, wat we gelezen hebben, zal ook de vrede uitgaan vanuit Jeruzalem. Dat is in de profetische toekomst. Die vrede zal zelfs hen bereiken die verre zijn. Zij zullen dus wel de vrede ervaren, maar ze blijven op een afstand. De vrede, die Christus nu voor ons is gaat veel en veel verder.

We zijn in Christus het allerdichtst God nabij gekomen en de reden daarvan is niet een zaak, niet een leer, niet een gedachte, maar een Persoon. Hij, Christus, is onze vrede. Christus is onze vrede. Let goed op! Er staat niet dat Hij onze vredestichter is. Dat zou de Persoon van Christus nog enigszins op een afstand houden. Dan zouden alleen de gevolgen van wat Hij doet de oorzaak van dit grote verschil zijn. Nee! Hijzelf is onze vrede. Wij zijn één geworden met de Heer. We zijn gezamenlijk één geworden in Christus, in de vrede zelf. Zo dicht zijn wij genaderd. Hij is onze vrede.

Hierna krijg je een uitspraak van Paulus die er revolutionair stevig inhakt. Dit gooit alles zoals het tot die tijd verliep gigantisch ondersteboven. De joden waren tot en met het eind van de Handelingenperiode gewend om ten opzichte van de volkeren een vooraanstaande plaats in te nemen. Zij waren de besnijdenis. De anderen waren de voorhuid.

Nu de overweldigende rijkdom van Gods genade overvloeiend werkzaam is, nu is er niet langer een vooraanstaande positie van de ene groep en een op afstand staande positie van de andere groep. Nee, nu zijn die twee tot één gemaakt.

Paulus schrijft over 'de twee' alsof het over twee gelijkwaardige partijen gaat. Dit was ongekend revolutionair. Nooit waren die twee groepen gelijkwaardig. Hoe is dit zo gekomen? Israël had haar Messias verworpen. De hele Handelingentijd door bleef het aanbod van dit nieuwe verbond nog steeds doorgaan. Maar er was sprake van een categorisch afwijzen. Daarmee had het volk Israël zich aan de kant geplaatst van hen die veraf waren. Ze hebben zich daarmee gelijkgesteld aan de volkeren. Naar God toe is er nu geen onderscheid meer. Jood en heiden staan naast elkaar met gebalde vuisten naar God. Beiden vijanden van God. Beiden zondaren.

Nu heeft Christus die twee tot één gemaakt. Letterlijk schrijft Paulus hier dat Christus die beide delen tot één gemaakt heeft. Heidenen worden dus als een deel gezien. Daar kon het volk Israël nog wel mee leven. Maar het feit dat joden nu als dat andere deel wordt gezien zal bij hen zonder meer hard aankomen. Dat zal voor hen, die altijd dichtbij hadden gestaan, als een minderwaardige opmerking hard aankomen. Dit was een knoertharde belediging van Paulus aan het adres van de joden.

Beide delen, de één de voorhuid, de ander de besnijdenis, ze zijn beide tot één gemaakt.
Efeze 2: 15 Opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwen mens zou scheppen, vrede makende;
Ook in dit volgende vers komen weer letterlijk die beide delen naar voren. Ze zijn in onze tijd van overweldigende genade tot één nieuwe mens geschapen. Tevens zie je hier al direct wat het betekent dat Christus onze vrede is. Hij heeft vrede gemaakt tussen die twee.

Deze eenwording is zonder meer bovennatuurlijk. Natuurlijkerwijs gesproken is een vermenging van deze beide delen tot een eenheid simpelweg uitgesloten. Godsdienst kan zich zelfs niet indenken dat het Israël zijn als volk van God in deze tijd totaal niet meer In The Picture is. Men ziet nog altijd een verrassend vooraanstaande plek van dit volk onder de volkeren. Maar hier in dat nieuwe gedicht zijn ze tot een eenheid versmolten met de heidenen en is er dus geen sprake meer van de heidenvolkeren tegenover het volk van God, Israël. Dat wordt pas weer een concreet onderwerp als God de profetische draad met dit volk oppakt.

Dit nieuwe voor de wereld onzichtbare gedicht is een ingrijpen van bovenaf. Het is genade, die dit bewerkt. Deze eenmaking is dat prachtige maaksel van God, Gods gedicht. Dit één zijn is een compleet nieuwe schepping van God dat onze huishouding van het geheimenis kenmerkt.

Hoe komt deze prachtige versmelting tot dit nieuwe gedicht nou feitelijk tot stand? Dit is niet zomaar een synthese van twee delen. Je kan bijvoorbeeld zilver en koper samensmelten tot een nieuwe legering. Daar is hier geen sprake van.

Paulus noemt het in vers 15 een nieuwe mens.

Efeze 2: 15 Opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwen mens zou scheppen, vrede makende;

Als we het dan toch willen vergelijken met dit voorbeeld van die legering dan wordt hier zilver (de besnijdenis) genomen en er wordt koper (een minderwaardig product: de voorhuid) genomen. Die beide delen worden tot een volmaakt nieuwe schepping gemaakt. Er komt puur goud tevoorschijn.

Ik verkoop hier geen trucje van een alchemist. Ik teken alleen even binnen onze menselijke voorstellingsvermogen wat hier feitelijk gebeurt. Puur goud uit een redelijk goede en een waardeloze eenheid. Nee, dat is weer zoals wij er als mens tegenaan kijken. In zichzelf zijn die beide delen waardeloos voor God. Het is in beide delen dat we eigenlijk concreet zondaren, vijanden van God aantreffen.

Deze beide delen zijn tot één nieuwe mens geschapen. Puur goud. Het wordt een nieuwe mens genoemd. Nu zijn er in het Grieks, dat Paulus gebruikt, twee verschillende woorden voor 'nieuw'.

1/ Een vernieuwd iets. Eigenlijk iets wat opgeknapt is. Weer als nieuw.

2/ Een volkomen nieuw iets. Iets wat er eerder nog niet was.

Hier gebruikt Paulus dit tweede woord. Die ene nieuwe mens, die Christus nu in Zichzelf geschapen heeft, is een volkomen nieuw iets. Dat maaksel van God, dat goddelijk gedicht is een volkomen nieuwe schepping.

(Eventjes tussendoor: Paulus verkondigt dit dus aan nieuwe gelovigen terwijl er vanzelfsprekend ook nog altijd gelovigen rondliepen, die door God geroepen waren met het aanbod van het nieuwe verbond. Die groep werd niet opgelapt tot dit nieuwe gedicht. Die gelovigen kregen geen update tot dit gedicht van Paulus. Zij waren geroepen onder de verkondiging van het nieuwe verbond.

Romeinen 11:29 De roeping van God is onberouwelijk.

Oftewel: Daar komt God niet op terug. Ik kan me goed indenken dat dit voor deze groep even vreemd en misschien zelfs onmogelijk te verwerken was. Dit gedicht echter, die nieuwe mens, was een feit dat er zomaar spontaan was en dat niet terug te vinden was in de Schrift omdat, zoals Paulus dat uitgebreid uitlegt in Efeze en Colosse, dit een geheimenis was, dat puur verborgen was in God.

Een tijdlang leefden er dus twee groepen gelovigen naast elkaar. Momenteel is daar alleen dit ene gedicht, die nieuwe mens, maar ik heb het vermoeden dat er in een komende overgangsfase, als Gods aanbod van het nieuwe verbond weer verder gaat, er ook weer twee groepen zullen zijn. Dit was even een tussendoortje.)

Wij zijn als huidige gelovigen in deze huishouding van God dat gedicht, oftewel die twee die tot één nieuwe mens geschapen zijn. Dat is het Lichaam van Christus waarvan Christus het Hoofd is, waar wij nu uit genade toe behoren. Waardoor is dit nieuwe Lichaam ontstaan? Doordat Christus onze vrede is.

Colosse 3: 15 En de vrede van Christus, tot welke jullie immers in één lichaam geroepen zijn, regeert in jullie harten;

Hier zie je precies dezelfde oorzaak en gevolg. De basis is weer de vrede van Christus. Het resultaat is weer dat wij samen tot in één Lichaam geroepen zijn. Die vrede van Christus regeert in onze harten. Christus is die vrede. Hijzelf is onze basis van eenheid. Hijzelf heeft namelijk de vijandschap weggebroken. Hoe Christus dit gedaan heeft en wat dit ook precies inhoudt wil ik graag in een volgende studie verder op ingaan.

5. De Muur Is Om

Mag ik vandaag nou weer eens echt lastig beginnen? Geloof geen barst van wat ik opschrijf. Controleer het altijd of het ook daadwerkelijk klopt!!! Ik ben altijd blij als mensen me niet vertrouwen, maar het nagaan in Gods Woord zelf. Daar vind je namelijk de waarheid. Denk je eens in wat er gaat gebeuren als jullie dit inzicht van mij zo maar klakkeloos zouden overnemen. Daar heb je het begin van de Heinskerk met de eigen Heinsleer. Daar moet je toch niet aan denken!

Efeze 2: 14 Hij [Christus] is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Christus is onze vrede. We hadden al duidelijk uit Paulus mededeling geconstateerd dat het hier niet om een emotie draait maar om een feit, namelijk dat Hij die beide één heeft gemaakt. Nu gaan we bekijken waar dat uit blijkt.

Christus heeft de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken. De tussenmuur in de tempel werd dus gezien als de vijandschap. Ik had het er al eerder over hoe koning Herodus probeerde iets dichterbij de dienst aan Yahweh te komen door een voorhof der heidenen er nog aan vast te bouwen. De historicus Flavius Josephus heeft beschreven hoe de tempel er in die tijd moet hebben uitgezien. Daardoor kunnen we nu een beetje een plaatje daarvan krijgen.

Toen Paulus dit hier opschreef zat hij in de gevangenis. De reden waarom hij in de gevangenis zat was dat hij een heiden meegenomen zou hebben in de tempel. Die heiden was dan wel een gelovige, maar ondanks dat bleef hij toch een heiden. Bovendien zien we hierin ook nog eens hoe Paulus de tempeldienst nog gewoon de vooraanstaande geestelijke plek toekende, die het binnen het Jodendom gewoon had.

(Even weer een opmerking tussendoor:

Paulus erkende met dit tempelbezoek de uiterlijke tempel te Jeruzalem nog altijd als de geestelijke plek, zoals God die ook binnen het jodendom had ingesteld. We weten dat zodra God Zijn profetische weg met het volk Israël weer oppakt, dat dan de tempel opnieuw die plek weer krijgt. Maar nu zitten we daar als verborgenheid toch midden tussen die huishoudingen van God in?

Het erkennen van die tempel, zoals Paulus dat hier deed, dat zou toch botsen met de beginselen van het geheimenis, waarbinnen wij als leden van het lichaam van Christus een plek hebben? Maar die verborgenheid was in die tijd van dat tempelbezoek nog totaal niet geopenbaard. Gods weg ging nog gewoon zoals altijd via Israël en daarmee ook via de wet, die God dit volk als trouwbelofte geschonken had.

Ik zal eerlijk zeggen dat ik dit gedrag van Paulus eigenlijk altijd, ja tientallen jaren, als iets huichelachtigs heb ingevuld. Ik dacht namelijk dat het lichaam van Christus, en daarmee dus ook het volkomen afgedaan hebben van de wet en dit volk, al aan het begin van Handelingen gestart was. En dan erkent Paulus plotseling deze uiterlijke ereplaats. Op zijn minst was dit vreemd voor mij. Maar Paulus deed in die tijd nog meer van dit soort vreemde handelingen.

Handelingen 21: 21-24 Men (de joodse gelovigen, die ijveraars voor de wet waren) heeft hen over jou (Paulus) bericht, dat jij alle Joden die onder de volken zijn, afval van Mozes leert, door te zeggen dat zij de kinderen niet moeten besnijden en niet naar de gebruiken wandelen. Wat is er dan te doen? Het kan niet anders, of de menigte komt samen, want zij zullen horen dat jij gekomen bent. Doe dan wat wij jou zeggen: Wij hebben vier mannen die een gelofte gedaan hebben. Neem hen mee en reinig je met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij zich het hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen

weten, dat er niets waar is van wat er over jou bericht is; maar dat jij ook zelf in jouw wandel de wet onderhoudt.

Ik kan je vertellen: Dit kwam destijds op mij over als precies het gedrag, waar Paulus Petrus op aansprak in de brief aan de Galaten. In mijn hoofd tolde al gelijk: *“Paulus, dit kan je niet maken! Hier kan je niet positief op ingaan!”* Waarom dacht ik dat? Nou simpel, Paulus geeft toch zeker uitgebreid met name in de brief aan Colosse aan dat dergelijk uiterlijk vertoon niks te maken heeft met ons leven uit genade? In mijn denken moest Paulus hier dus wel radicaal afstand van nemen. En wat deed Paulus?

Handelingen 21: 26 Toen nam Paulus de mannen mee en na zich de volgende dag gereinigd te hebben, ging hij met hen in de tempel en kondigde de vervulling van de dagen van de reiniging aan, namelijk als voor een ieder van hen het offer gebracht was.

Nou ja!

Mijn verontwaardiging over Paulus gedrag was groot. Ik ben er veel over gaan lezen. Ik ben het gaan uitpluizen of we het Bijbelgedeelte misschien verdraaid hebben. Elke leraar, die er iets over gezegd of geschreven heeft, al hun uitspraken hierover heb ik uitgepuzzeld. Of men zag het als een bevestiging van de wet voor deze tijd of men zag het als huichelarij, als een Paulus, die ook zijn fouten had. Het moet me van het hart dat ik hier behoorlijk vast in was gelopen. Eigenlijk was de enige reden van mijn vreemde kijk op deze geschiedenis het niet onderscheiden van de diverse huishoudingen van God. Paulus gedroeg zich hier namelijk helemaal normaal naar de lijn, die hijzelf ook neerlegt, maar dan als de lijn die niet voor ons is, maar voor de gelovigen in de Handelingenperiode:

Romeinen 8:4 opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons,

Dat was even een nogal lange opmerking tussendoor.)

Paulus was dus in de gevangenis aan het schrijven over Christus als onze vrede en wellicht dacht hij toen terug aan dit voorval. Rondom de tempel lag namelijk deze muur, die scheiding maakte tussen jood en heidenen. Dat was dus een heel duidelijke afbakening tussen de ene soort gelovigen en de andere soort gelovigen, de jood en de heidenen.

Wij lezen in onze vertaling simpel het woordje *‘de tussenmuur’*. Letterlijk staat er echter: *‘de tussenmuur, namelijk de omheining’*. Met die heldere omschrijving wordt het karakter heel duidelijk getekend waar Paulus aan terug dacht.

Die tussenmuur is de vijandschap. Paulus neemt ons als het ware mee naar de tempel. We gaan daar die voorhof van de heidenen binnen. O dat mocht rustig volgens de richtlijnen van het Nieuwe Verbond. Waarom? Die voorhof van de heidenen hoorde feitelijk helemaal niet tot de tempel. We mochten dan ook rustig als gelovige proseliet in die voorhof van de heidenen komen.

Als we echter verder doorlopen naar het werkelijke tempelcomplex, dan naderen we die tussenmuur. Dan lezen we daar die plakaten aan de muur. Dan lees je: *‘Als je nu nog één stap verder zet, dan ben je de dood schuldig’*. Wij, als gelovige heidenen, zullen dus tot de dood veroordeeld worden als we verder gaan dan de voorhof van de heidenen. Over deze plakaten heeft Flavius Josephus geschreven.

Wilden wij als heidenen dus dichtbij de werkelijke dienst aan Yahweh komen, ook onder het Nieuwe Verbond, dan waren wij heidenen de dood schuldig. Daar zie je de vijandschap, waar Paulus over schreef, in al zijn felheid opgloeien.

Men had in die tijd Paulus echter makkelijk op de vingers kunnen tikken. *“Paulus, het is niet waar wat je schrijft want die plakaten hangen er nog steeds’*. Paulus gebruikt echter datgene wat in werkelijkheid nog altijd terug te vinden was als een illustratie. Paulus wil ons, die nu leven in de huishouding van het geheimenis, iets wat veel concreter is duidelijk maken door deze illustratie.

De besnijdenis (het jood zijn) is nu in onze tijd niet meer superieur aan de voorhuid (het heiden zijn). Wat is daar de oorzaak van? Dat is omdat er een radicale verandering heeft plaats gevonden. Die verandering heeft plaats gevonden in het vlees van de Heer. Daar, in de besnijdenis van Christus, is dat

allemaal voltrokken. Die tussenmuur, die de vijandschap uitdrukte, is slechts een illustratie van wat er werkelijk heeft plaats gehad. Wat is er namelijk gebeurd? De wet van de geboden, in inzettingen bestaande, is buiten werking gesteld.

Efeze 2: 15 doordat Hij in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,

Is de wet werkelijk buiten werking gesteld? Ja, in deze periode van de overweldigende rijkdommen van Gods genade is er een volkomen nieuwe regel. Het is nu niet langer de wet die als regel geldt. De wet is buiten werking gesteld. Welke wet? De wet van de geboden. Hoe kan je hem herkennen? Het is de wet die in inzettingen bestaat. Je komt er dus niet onderuit welke wet nu, in de huishouding van het geheimenis, buiten werking is gesteld.

Misschien wil iemand toch nog graag wat morrelen aan de betekenis van deze woorden van Paulus hier. Laten we dan eens naar de grondtekst kijken. Waar in onze vertaling nog staat dat die wet buiten werking gesteld is, geeft de grondtekst feitelijk nog een heel wat fanatieker werkwoord aan. Er staat dat de wet teniet is gedaan. Dat betekent dat er in onze huishouding totaal niets meer van die wet over is.

De wet is teniet gedaan. Er is zelfs geen hoopje as meer van over. Het is helemaal foetsie, finito, absoluut weg! Het is teniet gedaan. Welke wet is teniet gedaan? De wet van de geboden. Mocht je er nog aan twijfelen of het inderdaad die wet van God is die Hij door de hand van Mozes aan Zijn volk geschonken heeft, dan geeft Paulus nog een nadere definitie: Het is de wet van de geboden, die in inzettingen bestaat. Hij bestaat in onze huishouding totaal niet.

Ik neem aan dat iedereen weet wat de geboden van God zijn. Op zijn minst kennen we de tien geboden. In veel kerken is er in de liturgie een speciale tijd vrijgemaakt om met elkaar ons, volkomen ten onrechte, onder de geboden te plaatsen. De Bijbel zegt hier dat we juist daaronder vandaan gehaald zijn om er nooit meer onder geplaatst te worden. Die geboden zijn namelijk teniet gedaan.

Je kan je honderdmaal stellen onder iets wat teniet is gedaan. Wat houdt dat in? Hetgeen teniet is gedaan bestaat totaal niet meer. Waar stel je je dan onder? Een luchtspiegeling die liturgisch wordt opgewekt.

De wet die teniet is gedaan bestaat in inzettingen. Ook hier komen we een zeer vertrouwd Grieks woord tegen: *'dogmata'*. Het zijn de *'dogmata'*, waar die wet in bestaat. Het zijn de dogmatische leerregels die een vaste vorm hebben gekregen. Daar bestaat deze wet uit.

Helaas herkennen we dat dogmatisme in nog veel te veel christelijke kerken en groepen. Een vast systeem van denkpatronen waar niet aan te tornen valt. (Mochten jullie nu toch mijn uitleg willen vastleggen als basis van de gezonde leer, dan richten jullie alleen maar een nieuw dogma op: Het Heinisme. Echt iets om gelijk te weten: Dit is teniet gedaan!)

De wet van de geboden, die in inzettingen bestaat is in onze huishouding eens en voor altijd teniet gedaan. Er is niets van over. Liturgieën en dogmatici ten spijt is alles van de wet ten volle buiten werking gesteld. We zijn in Christus, de Opgestane, in een volkomen vrijheid geplaatst. Nu heerst: Genade alleen!

Vaak wordt wat we in de latere brieven lezen ervaren als een chronologische ontwikkeling in het verstaan van Gods wil. Om het wat duidelijker te zeggen: De gedachte leeft nogal dat er eerst die volkomen uiterlijke dienst van God was in het Oude Testament, dat er toen in de verkondiging van het Nieuwe Verbond wat meer vrijheid kwam met toch nog iets van een link naar de wet om dan uiteindelijk in de late brieven de volkomen vrijheid te leren kennen. Dus, een langzame ontwikkeling in de tijd van het kennen van Gods wil of plan. Het einddoel zou dan in de late brieven terug te vinden zijn.

Wanneer we die chronologische lijn zouden volgen, dan zouden we toch enorm veel moeite hebben met het duidelijke plan van God met Zijn aardse volk Israël, dat zodra God hun ogen opent en zij tot geloof komen gelijk weer de tempeldienst oprichten volgens alle voorschriften van de wet en daarmee dan ook de offerdienst weer opstarten.

Ezechiël 41: 1 Hij bracht mij tot bij de tempel;

Ezechiël 41: 4 Hij zei tegen mij: Dit is de heiligheid der heiligheden.

Ezechiël 41: 13 Toen zei Hij tegen mij: De kamers op het noorden en de kamers op het zuiden, dat zijn heilige kamers, waarin de priesters, die voor Yahweh naderen, die allerheiligste dingen zullen eten; aldaar zullen zij de allerheiligste dingen neerleggen, en het spijsoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer, want de plaats is heilig.

Zo gaat Gods profetie over Zijn toekomstige weg met Zijn volk nog vele hoofdstukken in Ezechiël door. Die uiterlijke dienst met al die uiterlijke offers blijken dan opeens helemaal in Gods plan te passen. In het denken van een chronologische ontwikkeling zou dat nou toch echt een gigantische stap terug betekenen. In zo'n chronologische voorstelling van zaken zouden we dan Gods plan met Zijn volk zien verlopen van volwassenheid naar kindertijd eenvoudigweg omdat de plek van de wet voor Gods aardse volk en de plek van genade voor het lichaam van Christus niet herkend wordt.

Er is dus geen sprake van een ontwikkeling in tijd met telkens dezelfde groep gelovigen. Er is sprake van Gods divers handelen in de diverse huishoudingen van God. Vanzelfsprekend, want niet alleen de hemel is God doel van openbaring van Zijn heerlijkheid, maar ook de aarde zal dat zijn. Elke roeping heeft een eigen verwachting, maar ook een eigen taak en een eigen wandel met God. Maar overal en in iedereen is het Gods onvoorwaardelijke genade, die werkt.

In onze huishouding van God is de tussenmuur om en daarmee de wet buiten werking gesteld. Maar dat wordt een onderwerp om nog verder over door te ploegen in een volgende studie.

6. Momenteel Is In Christus De Wet Buiten Werking

Efeze 2: 15 Hij (Christus) heeft in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,

We zijn in Christus, de Opgestane, in een volkomen vrijheid geplaatst. Houdt dit nu in dat die wet verkeerd, slecht, verdorven of ongeestelijk is? Nee, waar God zelf de Auteur van is kan op zich niet slecht zijn. God had die wet, die geboden en die inzettingen niet aan ons maar aan Zijn volk Israël gegeven. Als wij genieten van de beelden van Christus in het Oude Testament zoals in de Tabernakel, dan geniet we feitelijk van inzettingen van God.

Wij kunnen nu achteraf zien dat die inzettingen van God geestelijke lessen bevatten. Dat komt omdat wij nu over de schaduw van die inzettingen heen kunnen zien naar de werkelijkheid in Christus. Nu wij echter zelf die werkelijkheid, die Christus is, persoonlijk kennen gaan we niet opnieuw die schaduw van de wet opzetten. Die is teniet gedaan.

Er waren inzettingen verbonden aan de tempeldienst. Dat kwam tot uiting in de verschillende wassingen. Dat kwam tot uiting in de verscheidenheid van de vele offers. Aan al die vele offers waren verschillende voorwaarden verbonden. Een priester kon ook niet zomaar een dergelijke dienst doen. Hij moest op een bepaalde manier wassingen verrichten. Hij moest volgens voorschrift gezalfd worden. Dat alles waren 'dogmata' oftewel de inzettingen van de wet.

Onze tijd, oftewel de huishouding van het geheimenis, is nergens in Gods profetisch programma terug te vinden. In onze huishouding is dankzij het werk van Christus die wet van de geboden, die in inzettingen bestaat, volledig teniet gedaan. Dat was niet in de tijd van de Evangeliën, het was zelfs geen feit in de tijd van het Nieuwe Verbond (Romeinen 3: 31). Het is uitsluitend een kenmerk van onze huishouding van het geheimenis.

Straks, in de Grote Verdrukking, zullen alle inzettingen en geboden van God, zoals die in de wet van God naar voor komen, weer hun volle betekenis krijgen. De wet is dan namelijk niet buiten werking gesteld, ook al is er sprake van gelovigen. Voor alle duidelijkheid: "NIET". De wet is in die toekomstige tijd binnen Gods plan NIET!!!! buiten werking gesteld. Zo staat het er nou eenmaal. Waarom is die wet nu wel buiten werking gesteld terwijl die wet in de tijd van de Handelingen en ook straks weer zijn volle input heeft? Wat veroorzaakt dit grote praktische verschil?

Er bestaat nu een verborgen groep gelovigen die uit alle denkbare schakeringen, waaronder jood en heiden oftewel besneden en de voorhuid, tot één nieuwe mens gevormd wordt. Deze verborgen groep mensen is het Lichaam van Christus. Deze groep mensen is dankzij haar eenwording met Christus in Zijn opstanding en verheerlijking tot een groep burgers van de hemelen geworden. Daarmee zijn degenen die heidenen waren dus opeens geen heidenen meer (dat is namelijk alleen maar een aardse aanwijzing) en degenen die jood waren dus ook geen jood meer (dat jood zijn is namelijk ook alweer een aardse aanwijzing). Die uiterlijke verschillen horen namelijk thuis hier op aarde (met het aardse volk Israël), terwijl wij een hemels burgerschap uit genade ontvangen hebben. Onze wandel is daar in het hemelse. Voor een jood, die nu gelooft, is zijn burgerschap van Israël afgedaan en voor een heiden, die nu gelooft, is dat idem dito voor het burgerschap van zijn land. Dat is dus iets totaal anders dan het geënt zijn in de edele olijf (Romeinen 11: 24). Dat heeft namelijk juist alles met aards burgerschap te maken.

Voordat Paulus aan het eind van Handelingen de openbaring van God ontving betreffende de huidige gemeente, hadden de joden hun eigen plek in het plan van God evenals de heidenen. Nadat wij straks weer van het aardse toneel vertrokken zijn en God Zijn plan met Zijn aardse volk en de volkeren verder zal uitwerken, dan zal dat opnieuw in overeenstemming zijn met hun eigen plek hier op aarde.

Onze plek is feitelijk niet aards. Onze wandel is ook niet aards. Ik zal er gelijk bij vermelden dat ik hier ook onder de gelovigen, die vanuit de Schrift geloven dat ze deze hemelse positie in Christus innemen, veel irritatie over in ontvangst mocht nemen. Die irritatie betrof niet de leerstellige kant, maar de praktische kant. *“Voor ons doen en laten, oftewel onze wandel, zijn we toch zeker nog steeds hier beneden”*, is dan het weerwoord. Inderdaad hebben we nog altijd met aardse situaties te maken, maar wat bepaalt ook nu al onze wandel? De werkelijkheid, namelijk onze plek in de hemelse? Telkens lezen we over onze hemelse wandel, ons hemels burgerschap.

De wet is niet teniet gedaan hier op aarde (Romeinen 3: 31). Is onze wandel op aarde, dan heeft de wet zijn volle impact. Eigenlijk ontdekken we dit ook altijd. Bedenken we niet de dingen die boven zijn (Colosse 3: 1-2), oftewel houden we onze positie in de hemelse niet voor de realiteit, dan zoeken we hier op aarde ook gelijk weer naar regels en eisen. Let wel, dan genieten we niet de positie waar God ons in Christus in geplaatst heeft. De wet is teniet gedaan vanwege onze bijzondere plek in Christus in de hemelen (Efeze 2: 15).

Als God straks Zijn plannen met Zijn aardse volk Israël zal voortzetten, dan zal het Nieuwe Verbond zijn volle uitwerking weer hebben. Dan zal God Zijn wet in hun harten schrijven (Jeremia 31: 33). De wet zal dan haar eigenlijke plek dus weer opnieuw innemen.

In onze tijd van de overweldigende rijkdom van Gods genade mag een ieder van ons nu zeker weten dat de wet van de geboden, die in inzettingen bestaat teniet gedaan is. Deze wet was de uiterlijke belichaming van het Woord waarmee God Zich aan Zijn aardse volk Israël had verbonden. Die wet drukte de speciale band tussen God en dit volk uit. Het veroorzaakte dus een groot onderscheid tussen jood en heiden.

Efeze 2: 16 De twee, tot één lichaam verbonden, weer met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

Wij zijn Zijn maaksel, oftewel Zijn gedicht. Er is nu een schepping van God naast de schepping die elk mens kan bekijken. In deze wereld is dat nieuwe maaksel, dat nieuwe gedicht, nog niet geopenbaard. In de nog komende eonen zal die overweldigende rijkdom van genade ook openlijk zichtbaar komen, zoals dat in vers 7 staat.

Besef wel dat hoewel deze wereld nog niets kan waarnemen van die overweldigende rijkdom van genade en niets opmerkt van Gods nieuwe gedicht, dit voor ons nu al de grote werkelijkheid is. Dit is omdat onze werkelijkheid als het ware onttrokken is aan het oog van de wereld omdat onze wandel in de hemelse is en niet op aarde.

God heeft die twee tot één lichaam verbonden met het doel om die twee met God te verzoenen door het kruis. Hier staat het allersterkste werkwoord voor *‘verzoenen’*. Wij zijn nu aan het hart van God de Vader gekomen.

Efeze 2: 17 Bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan jullie, die veraf waren, en vrede aan hen, die dichtbij waren;

Letterlijk staat hier dat Christus de vrede heeft geëvangéliseerd. Hij heeft het als een blijde boodschap verkondigd. Nu stuiten we echter wel op een probleem. Hoe komt Paulus er namelijk bij dat Christus bij Zijn komst vrede als blij nieuws verkondigd heeft aan hen die veraf waren? Christus is toch nooit buiten de grenzen van het land Israël gegaan?

Om hier duidelijkheid over te krijgen moeten we weer even in de Griekse grondtekst van deze tekst duiken. Paulus schrijft namelijk niet dat Christus de vrede heeft geëvangéliseerd bij Zijn *‘parousia’*. Dat zou Zijn komst op aarde zijn. Er staat echter een volkomen ander woord. Je zou deze tekst daarom ook beter kunnen weergeven met: *‘komend wordend is jullie de vrede geëvangéliseerd’*.

In de uitdrukking *‘bij Zijn komst’* ligt dus veel meer de betekenis van hoe Christus tot ons komt in de woorden en de dienst van de apostelen. In de dienst van die apostelen voor de heidenen is de volgorde,

die hier gehanteerd wordt ook vanzelfsprekend: Eerst hen die veraf waren en dan hen die dichtbij waren.

Uit de volgorde die Paulus hier in dit vers aanhoudt zien we ook dat het bekende onderscheid tussen jood en heiden, waarbij de jood superieur was, hier ook volledig verdwenen was. In de verkondiging van het blijde nieuws is elk onderscheid weggefallen.

Efeze 2: 18 want dwars door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader.

In onze huishouding van het geheimenis, waarin de overweldigende rijkdom van genade actief is zien we in dit vers De Geest aan het werk. We zien ook de Zoon en we zien ook nog eens de Vader.

Tja, we zouden hier zo de drie-eenheid in kunnen leggen, hè? Ja, inleggen wel. Uitleggen niet. Het gaat in dit hele hoofdstuk er steeds maar om dat wij als dat prachtige nieuwe gedicht heel dicht bij Vader God zijn gekomen. Hier wordt dit als een werk van de Geest getekend en dat werk gaat dwars door de Zoon. Wat er zo expliciet staat lijkt mij niet voor tweeërlei uitleg vatbaar.

Christus is de enige Middelaar tussen God en mensen. Hij zorgt dan ook in deze tijd voor die unieke positie die wij nu mogen innemen. Onze eenheid is in Christus zelf.

Colosse 2: 9 - 10 In Hem woont al de volheid van de godheid lichamenlijk; en jullie hebben de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht.

7. Zeven verschillen tussen: Lichaam van Christus in Rome & Corinthe; Het lichaam van Christus in Efeze & Colosse

We hebben nagedacht over het verborgen gedicht van God, het lichaam van Christus, waarvan Christus zelf het Hoofd is. We constateerden al wat verschillen in huishoudingen van God. Ik denk zo vanuit de Bijbel dat die ene nieuwe mens niet dezelfde is als de Gemeente die Paulus beschrijft in zijn Handelingenbrieven. Het kan, voor zover ik het versta, ook geen voortzetting of een verdere groei van die Gemeenten zijn. In mijn verstaan van de Schrift zou dan de roeping, de zegen, de taak, de hoop en dus de uiteindelijke toekomst niet zo nadrukkelijk verschillen en dat het dan toch nog één en dezelfde zou zijn. Zouden zij dezelfde Gemeente(n) zijn, dan zouden volgens mij de identieke kenmerken aan te wijzen moeten zijn.

Mag ik de verschillen die ik denk waar te nemen tussen de Gemeente tijdens de Handelingenperiode en die ene nieuwe mens eens op de rit zetten?

De Gemeenten van gelovigen in Rome en in Corinthe worden beide '*Lichaam van Christus*' genoemd. In Efeze en Colosse worden allen die horen tot die ene nieuwe mens '*Het Lichaam van Christus*' genoemd. Dat lijkt echt onnoemelijk veel op elkaar. Maar dan....

Lichaam van Christus in Rome functioneerde met zijn eigen plaatselijke leiding en gaven. Die typisch plaatselijke kenmerken van die groep, die hier Lichaam van Christus heet, worden in Romeinen hoofdstuk 12 besproken.

Lichaam van Christus te Corinthe had weer haar eigen plaatselijk bestuur. Ook de typisch plaatselijke kenmerken van dit lichaam worden besproken in 1 Corinthe hoofdstuk 10 en 12. Ik kan die hoofdstukken niet lezen zonder de gedachte dat hier een plaatselijke groep, die Lichaam van Christus heet, beschreven wordt.

Bij deze Lichamen (Rome & Corinthe) is er dus sprake van meerdere Gemeenten (meervoud). De ene nieuwe mens, het gedicht van God, het lichaam van Christus waarvan Christus zelf het hoofd is, vormt echter één mondiale Gemeente (enkelvoud). Het is één Lichaam.

We gaan de verschillen, waar ik niet omheen kon, eens opsommen:

1/ Een Man, Geen Vrouw

Efeze 2: 15 Om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,

De ene nieuwe mens hier is mannelijk, niet vrouwelijk. Dat is een behoorlijk verschil met Lichaam van Christus uit de Handelingenperiode.

2 Corinthe 11: 2 Want met een ijver Gods waak ik over jullie, want ik [Paulus] heb jullie [de Gemeente Corinthe] verbonden aan één man, om jullie als een reine maagd voor Christus te stellen.

Het feit dat de één een man genoemd wordt, terwijl de ander een vrouw genoemd wordt, komt mij eigenaardig over. Tegenwoordig hoor je veel over transgenders, maar de gedachte dat het lichaam van Christus dit ook zou zijn komt mij toch nog steeds eigenaardig over. Je kan geloven in een ontwikkeling naar de huidige situatie, maar met ook nog eens een geslachtsverandering daarin wordt in mijn denken zo'n ontwikkeling toch wel behoorlijk vreemd.

(Ik kan me voorstellen dat als je deze manier van spreken over een lichaam van Christus als vergeestelijking opvat, dus niet als de reële werkelijkheid, dat je dan helemaal niet mee kan gaan in mijn verstaan van deze teksten. Mijn vraag is dan wel waar de grens ligt tussen vergeestelijking en concrete werkelijkheid?)

2/ Geen Relatie Met Abraham & Israël

Efeze 2: 11 - 12 Bedenk dat jullie in die tijd [vroeger] zonder Christus waren, uitgesloten van het burgerrecht van Israël en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

De ene nieuwe mens uit vers 15 is hier uitgesloten van het burgerrecht van Israël. Dat houdt in dat dit gloednieuwe Lichaam van na Handelingen 28 geen enkele relatie bezit tot Israël en Abraham. Dat ligt bij de gelovigen uit de Lichamen tijdens de Handelingenperiode totaal anders.

Romeinen 4: 9 - 12 Geldt deze zaligspreking dan de besnedene of ook de onbesnedene [de heiden]? Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen (heidenen), opdat hun de gerechtigheid zou worden toegerekend, en een vader van de besnedenen [de Jood}, voor hen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook treden in het voetspoor van het geloof, dat onze vader Abraham in zijn onbesneden staat bezat.

Galaten 3: 29 Aangezien jullie nu van Christus zijn, zijn jullie (Joodse en heidense gelovigen) dus zaad van Abraham,

In de Handelingenperiode was dus niet alleen God de Vader van de gelovige joden en heidenen, maar ook Abraham was zowel vader van de joden als van de heidenen. Maar dan onze positie binnen het Lichaam van Christus, waarvan Christus het Hoofd is:

Efeze 4: 6 Eén God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.

Nu hebben we maar één Vader, dat is God. Opvallend is dat in de Handelingenbrieven de naam Abraham 19 maal voorkomt, terwijl je er in Efeze en Colosse tevergeefs naar zoekt.

3/ De Hemelse Stad, Het Nieuw Jeruzalem - Moeder

Galaten 4: 26 Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze [Joodse & heidense gelovigen in Galaten] moeder.

Dus, Lichaam van Christus in de Handelingenperiode kon het Nieuw Jeruzalem haar moeder noemen omdat ze deel hadden aan het Nieuwe Verbond, waardoor zij het zaad van Abraham was.

Hebreeën 11: 10 Hij [Abraham] verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is.

Het Lichaam waarvan Christus het Hoofd is, oftewel die ene nieuwe mens, heeft geen relatie met Abraham en is volslagen vreemd aan de verbonden van de belofte.

Efeze 2: 11 - 12 Bedenk dat jullie vreemd aan de verbonden der belofte waren,

De logische conclusie is dat onze toekomst en dus ook onze hoop niet ligt in het hemelse Jeruzalem. Onze hoop ligt in de heerlijkheid die ver boven alle hemelen ligt en dus ook ver boven het hemelse Jeruzalem.

Efeze 2: 6 Hij heeft ons mee opgewekt en ons mee een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

Colosse 3: 4 Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zullen jullie ook met Hem verschijnen in heerlijkheid.

4/ Geënt In Israël - Geënt In Christus

Over de olijfboom kwamen al eerder vragen. Tijdens de Handelingenperiode zijn de leden van de diverse Lichamen van Christus geënt in Israël, de edele olijfboom.

Romeinen 11: 17 Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en jullie als wilde loten daartussen geënt zijn en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebben gekregen,

Aan het eind van de Handelingenperiode is deze olijfboom echter volledig door God gekapt, waarmee zij 'Lo Ammi' werd.

Hosea 1: 9 Toen zei Hij: Noem hem Lo-ammi, want jullie zijn mijn volk niet en ik zal de uwe niet zijn.

Een logische conclusie is dat op het moment dat die ene nieuwe mens geschapen wordt, na de Handelingenperiode, er geen edele olijfboom was om nog iets te enten. We zijn echter wel degelijk ergens geënt. Al die teksten die spreken over ons 'samen met' Christus opgewekt en gezet zijn, die wijzen al op deze enting, die de Staten Vertaling zo mooi uitdrukt als van Zijn vlees en van Zijn beenderen zijn.

SV Efeze 5: 30 Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn benen.

5/ Zegen In Israël - Zegen In De Hemelse

Gelovigen, ook heidenen, die tot één van de diverse Lichamen van Christus behoorden tijdens de Handelingenperiode, werden gezegend met de geestelijke goederen van Israël.

Romeinen 15: 27 Indien de heidenen aan hun [Jeruzalem uit vers 16] geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen.

Die geestelijke goederen vormen de zegen van Abraham, die als de belofte van de Geest ook aan de heidenen geschonken werd.

Galaten 3: 14 Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte van de Geest ontvangen zouden door het geloof.

Als leden van die ene nieuwe mens zijn wij echter met totaal andere zegeningen in een compleet andere plek gezegend.

Efeze 1: 3 De God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons met alle geestelijke zegen in de hemelse gezegend heeft in Christus.

Deze zegen kom je exclusief, enkel en alleen, tegen in de brieven Efeze en Colosse. Daar vind je onze zegeningen.

6/ Nieuw Verbond - Huishouding Van Genade

Predikers met zogenaamd praktische toespraken willen ons maar wat graag verbonden zien met Israël in het Nieuwe Verbond. Nog liever wordt Israël daarin zelfs helemaal buitenboord geplaatst. Helaas voor deze inleggers blijft de Bijbel glashelder hierover.

Hebreeën 8: 8 Zie, er komen dagen, spreekt de Heer, dat Ik voor het huis van Israël en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen,

Voor wie is dus het Nieuwe Verbond? Het huis van Israël en het huis Juda. Punt uit!

De heidense gelovigen hadden in de Handelingenperiode echter wel degelijk deel aan dat Nieuwe Verbond doordat ze in hun geloof verbonden waren met Israël in haar zegeningen en haar hoop. Zo lezen we hoe Paulus zelf de dienstknecht van God voor de heidenen was om deze verbinding te leggen.

2 Corinthe 3: 5 - 6 Onze bekwaamheid is Gods werk, die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren te zijn van een nieuw verbond.

Wat zegt de Bijbel over ons als leden van die ene nieuwe mens?

Efeze 3: 12 vreemd aan de verbonden der belofte,

Wij staan daar dus volkomen buiten. Voor wie waren namelijk de verbonden?

Romeinen 9: 4 Zij zijn Israëlieten, van hun is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften;

God heeft ons iets compleets anders, iets totaal nieuws, gegeven. Daar maken wij deel van uit. Dat is niet het Nieuwe Verbond. De ene nieuwe mens heeft 'de huishouding van genade' ontvangen, waar hij deel van uitmaakt.

Efeze 3: 1 - 2 Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus Jezus voor jullie, heidenen, in gevangenschap ben; Jullie hebben immers gehoord van de huishouding van Gods genade dat mij met het oog op jullie is gegeven:

Wow, die dienst heeft Paulus met het oog op ons ontvangen. Willen we een praktische toespraak dan kunnen we toch beter uitleggen hoe deze huishouding van Gods genade functioneert? Krijgen we onderwijs in de leefregels van het Nieuwe Verbond dan leren we gedrag, waar God ons zelfs niet eens de capaciteit voor heeft geschonken. God werkt al die eisen van de wet wel uit genade in hen, maar wij zullen daarvoor zelfs vergeefs een beroep op Gods genade doen omdat het onze wandel helemaal niet is.

7/ Wij Bezitten Een Hemelse Erfenis, Geen Aardse

Lichamen van Christus gedurende de Handelingenperiode hadden een erfenis binnen het Koninkrijk van God, die zij via veel strijd en lijden konden binnengaan.

2 Thessalonica 1: 4 -5 Wij roemen zelf over jullie bij de gemeenten van God, vanwege de volharding en geloof onder al de vervolgingen en verdrukkingen, die jullie doorstaan: een bewijs van het rechtvaardige oordeel van God, dat jullie het Koninkrijk van God waardig geacht zijn, waarvoor jullie ook lijden,

1 Corinthe 15: 50 Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven.

Handelingen 14: 21 - 2 Toen zij aan die stad het evangelie verkondigdhadden, keerden zij terug om de zielen van de discipelen te versterken en hen te vermanen om te blijven bij het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk van God binnengaan.

Dit is toch veel te zwaar? Hoe konden zij dat nou verwerklijken? Uit genade. Die genade krijgen zij voor hun praktijk. God werkt in ons niet die praktijk en daarmee ook niet die genade.

Dit aardse Koninkrijk van God was een belofte bestemd voor Israël en hen die door het geloof zich aan Israël verbonden hadden.

Daniël 2: 44 Maar in de dagen van die koningen zal de God van de hemel een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid [Olam: gedurende aionen] niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid [Olam: gedurende aionen],

Lukas 8: 1 Het geschiedde kort daarna, dat Hij van stad tot stad [in Israël] en van dorp tot dorp [in Israël] trok, verkondigende het evangelie van het Koninkrijk van God,

Handelingen 1: 3 - 6 aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk van God betreft.

En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Heer, herstelt U in deze tijd het koningschap voor Israël?

Het Lichaam van Christus waar wij tegenwoordig toe mogen behoren is die ene nieuwe mens, die deel uitmaakt van een hemels Koninkrijk met daaraan verbonden een hemelse erfenis.

Colosse 1: 12 - 13 Jullie danken met blijdschap de Vader, die jullie toebereid heeft voor het erfdeel van de heiligen in het licht. Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde,

Dit Koninkrijk is gevestigd in de hemelse waar Christus aan de rechterhand van God zit.

Efeze 1: 3 De God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.

Colosse 3: 1 - 3 Aangezien jullie dan met Christus opgewekt zijn, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want jullie zijn gestorven en jullie leven is verborgen met Christus in God.

Die ene nieuwe mens is nu al geplaatst in dat hemels Koninkrijk.

Colosse 1: 13 Hij heeft ons overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde,

Jij en ik zitten nu dus al samen met Christus in dat hemels Rijk.

Efeze 2: 6 God heeft onsmee een plaats gegeven in de hemelse, in Christus Jezus,

In de volgende en laatste studie hoop ik jou ook weer aan te treffen. Dan gaan we weer uitgebreid verder in op de verschillen tussen Israël en de Gemeente, waar wij toe mogen behoren, die ene nieuwe mens.

8. De verschillen punt 8 t/m 15

In deze studie sluiten we de reeks verschillen af en daarmee deze hele serie over het maaksel/gedicht van God. Dit wordt een extra, extra lange studie in deze serie.

Efeze 2: 15 om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,
We nemen weer een aantal verschillen onder de loep tussen het Lichaam van Christus, de ene nieuwe mens waar wij toe behoren, en de diverse Lichamen tijdens de Handelingenperiode en we beginnen bij het verwekken van Israël tot jaloezie.

8/ De Ene Nieuwe Mens Verwekt Israël Niet Tot Jaloezie

In Handelingen wekte de redding van heidenen de jaloezie van Israël op. Tijdens de hele Handelingenperiode lokten de gelovige heidenen telkens de jaloezie van Israël uit. Dat was zelfs in zekere zin een taak van die heidense gelovigen.

Romeinen 11: 11 Door hun [Israël] val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen [Israël] tot naijver [jaloezie] op te wekken.

De redding of heil maakte hen niet heidenen af. Het maakte van hen gelovige heidenen. Maar let op!!!! Dit waren wel heidenen, die hun plekje inpikten. Begrijp je dat? Zo bekeek Israël de bekering van deze heidenen wel. Denk je eens in. Jij bent met al je landgenoten de echt pure edele olijf. Daar kan niemand aan tippen. Je bent echt de trotse bokito! Maar dan word je zomaar ineens weggenomen uit die olijfboom. Jij, die edele olijf krijgt dat opeens voor zijn kiezen. En dan wordt ook nog eens zo'n vuil, vies varken, zo'n voorhuid, in jouw plaats in die olijfboom ingeënt. Je loopt rood aan van de jaloezie. Kijk, en dat is de taak van deze heidense gelovigen onder het nieuwe verbond: Dat joodse volk rood laten aanlopen. Nou moeten we goed begrijpen dat dit niet als een soort pesterijtje naar het joodse volk bedoeld was. Nee, het was om hen terug in het geloof te krijgen. Dit was dus de werking van Gods genade in die heidense gelovigen onder het nieuwe verbond.

Paulus gebruikte zelfs zijn eigen dienst als apostel van de heidenen om Israël tot jaloezie en daarmee tot geloof op te wekken.

Romeinen 11: 13 - 14 Ik spreek tot jullie, heidenen. Juist omdat ik apostel van de heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver [jaloezie] van mijn vlees en bloed [Israël] mocht opwekken, en enigen uit hen [Israël] behouden.

Dit was dan ook volkomen in overeenstemming met het hart van Paulus.

Romeinen 10: 1 De begeerte van mijn [Paulus] hart en mijn gebed over hun [Israël] behoud gaan tot God uit.

Maar nu krijg je het: Die jaloezie van Israël opwekken is beslist niet ons doel als leden van die nieuwe mens. De redding van de ene nieuwe mens heeft namelijk totaal geen enkele invloed op de positie van Israël. Heidenen die nu gelovig worden zijn binnen die ene nieuwe mens ook niet langer meer heidenen. Dat was bij die gelovige heidenen uit de Handelingentijd anders.

Efeze 2: 11 Bedenkt daarom dat jullie, die VROEGER heidenen WAREN naar het vlees,

Het doel van de redding van de ene nieuwe mens is om de overweldigende rijkdommen van Zijn genade te tonen, niet om één bepaald volk tot jaloezie te verwekken.

Efeze 2: 7 om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van Zijn genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

9/ Geen Enkel Lid Van De Ene Nieuwe Mens Heeft iets Voor Op Een Ander

Gedurende de gehele Handelingenperiode nam de Jood als het nageslacht van Abraham de eerste plaats in binnen de diverse Lichamen van Christus van die tijd.

Romeinen 1: 16 Ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.

Romeinen 2: 9 - 10 Verdrukking en benauwdheid zal komen over ieder levend mens, die het kwade bewerkt, eerst de Jood en ook de Griek; maar heerlijkheid, eer en vrede over ieder, die het goede werkt, eerst de Jood en ook de Griek.

Binnen de ene nieuwe mens zijn echter alle verschillen weggevaagd. Allen staan op gelijke voet en er is in dit Lichaam van Christus maar één Hoofd, Christus zelf.

Efeze 2: 14 Hij [Christus] is onze vrede, die de twee [jood & heiden] één heeft gemaakt en de tussenmuur [de wet], die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Met het wegbreken van die tussenmuur heeft Israël haar vooraanstaande plaats en al haar voordelen verloren. Tijdens de Handelingenperiode nam zij nog haar plek boven de heidenen in. Dit was met dit wegbreken verleden tijd geworden. (Let wel, die superieure plek voor Israël wordt straks weer in alle ere hersteld als God het profetisch programma met Zijn volk weer oppakt.)

De ene nieuwe mens, bestaande uit gewezen joden en gewezen heidenen, sluit nu perfect in elkaar.

Efeze 2: 21 - 22 In Hem [Christus] wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Heer, in Wie ook jullie mee gebouwd worden tot een woonstede van God in de Geest.

Als één geheel zitten nu de gewezen joden en gewezen heidenen gezamenlijk in Zijn plaats van heerschappij in de hemelse in Christus Jezus.

Efeze 2: 6 Hij heeft ons mee opgewekt en ons mee een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

10/ Gelovigen Uit De Heidenen - Niet Zaad Van Abraham

Bij het derde punt over de hemelse stad als moeder hebben we onze niet-relatie met Abraham al enigszins overdacht. Daar duiken we nu nog wat verder op in. Tijdens de Handelingenperiode werden gelovige heidenen bij de gelovige Joden gevoegd en daarmee ook tot het zaad van Abraham gerekend.

Galaten 3: 29 Aangezien jullie [gelovige heidenen] nu van Christus zijn, dan zijn jullie zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.

In de brief aan de Galaten worden hierdoor de voordelen van het volk Israël uitgebreid naar de toegevoegde heidense gelovigen. Het zoonschap van Israël wordt gedurende die Handelingenperiode verruimd naar deze gelovigen uit de heidenen.

Galaten 4: 7 Jullie zijn dus niet meer slaaf, maar zoon; aangezien jullie zoon zijn, dan zijn jullie ook erfgenaam door God.

In de ene nieuwe mens, waar wij uit genade dus toe mogen behoren, verliest zowel de Jood als de heiden zijn of haar eigen identiteit. De oude identiteit wordt verruild voor Christus identiteit.

Colosse 3: 9 - 11 Jullie hebben de oude mens met zijn praktijken afgelegd, en de nieuwe aangedaan, die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper, waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus.

In de ene nieuwe mens **IS CHRISTUS ALLES!** Dit houdt in dat de identiteit van Christus als de absoluut enige identiteit geldt voor de gelovigen in de huidige huishouding van God. Gelovigen tijdens de Handelingenperiode hadden echter zowel de eenheid in Christus als dat zowel Jood als heiden het zaad van Abraham was.

Galaten 3: 27 - 29 Jullie allen, die in Christus gedoopt zijn, hebben je met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: jullie zijn immers allen één in Christus Jezus. Aangezien jullie nu van Christus zijn, dan zijn jullie zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.

11/ Financiële Ondersteuning Voor Israël Verplicht

De verschillende plaatselijke Lichamen van Christus tijdens de Handelingenperiode (Rome, Galaten en Corinthe) waren verplicht om Israël te dienen met 'stoffelijke goederen'.

Romeinen 15: 27 Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen.

Deze ondersteuning van Israël gebeurde dus door de plaatselijke lichamen van Christus. Paulus geeft Lichaam van Christus te Corinthe heel praktisch advies over de collectes tijdens hun diensten. Deze waren duidelijk gericht op de stoffelijke ondersteuning van Israël.

1 Corinthe 16: 1 - 3 Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doen ook jullie, evenals ik het in de gemeenten van Galatië geregeld heb: elke eerste dag van de week moet ieder van jullie naar vermogen thuis iets wegleggen, dit spaart hij op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden. Wanneer ik dan aangekomen ben, zal ik hen, die jullie daarvoor geschikt achten, met brieven zenden om jullie liefdegave te Jeruzalem af te dragen.

Is die verplichting naar Israël toe er dan niet voor ons? De ene nieuwe mens, waar wij tegenwoordig toe behoren, heeft geen deel aan de 'geestelijke goederen' van Israël. Er is dan ook geen enkel voorschrift, laat staan verplichting, opgeschreven voor die ene nieuwe mens om Israël te dienen met onze 'stoffelijke goederen'. Er zijn zo wie zo geen voorschriften betreffende collectes. Dat is ook vanzelfsprekend omdat er in onze huishouding slechts sprake is van één mondiaal Lichaam van Christus, namelijk: de ene nieuwe mens. Wel worden er binnen die ene nieuwe mens individuele adviezen gegeven betreffende de financiën.

Efeze 4: 28 Wie een dief was, die steelt niet meer, maar die spant zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige.

Het is niet het onderwerp van onze studie momenteel, maar natuurlijk is dit weer dat goede werk, dat God van tevoren bereid heeft opdat wij daarin zouden wandelen.

Tegenover de 'geestelijke goederen' van Israël, waar de heidenen tijdens de Handelingenperiode deel aan hadden, zijn wij nu gezegend met geestelijke zegeningen in de hemelse.

Efeze 1: 3 Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.

Een hoge positie die we uitsluitend aan Gods genade te danken hebben.

We hebben dus geen voorschriften betreffende collectes. Mogen we dan geen collectes houden? Mogen we dan geen geld inzamelen voor bijvoorbeeld onze plek van samenkomen, het onderhoud e.d.? Nee, we hoeven niet zo wettisch met onze vrijheid om te gaan. Als we maandelijkse lasten hebben vanwege ons samenkomen, dan kunnen we dat op allerlei manieren met elkaar afspreken, ook bijvoorbeeld d.m.v. collectes. Ook is het geen probleem om geld in te zamelen voor mensen die het moeilijk hebben. Het gebeurt echter alleen op grond van vrijheid en niet van voorschrift, zoals dat hier onder het nieuwe verbond duidelijk wel het geval is.

12/ Totaal Verschillende Begeerten

Begeerten van het hart kunnen nogal verschillen, zeker als de roeping zo verschillend is. Tijdens de Handelingenperiode was de begeerte van het hart van Paulus: de redding van Israël.

Romeinen 10: 1 Broeders, de begeerte van mijn hart en mijn gebed over hun [Israël] behoud gaan tot God uit.

Paulus roep de gelovigen van die tijd ook op om hem hierin te volgen.

1 Corinthe 11: 1 Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg.

Geheel Israël zal ook gered worden.

Romeinen 11:26 Zo zal geheel Israël gered worden;

De begeerte van de ene nieuwe mens ligt echter op het vlak van de verborgenheid met zijn onnaspeurlijke rijkdommen van Christus. Onze begeerte in de huidige huishouding van God is dat alle mensen de gemeenschap aan dit geheimenis leren kennen.

Efeze 3: 8 - 9 Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen wat de huishouding van het geheimenis inhoudt, dat sinds de aionen verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen,

Alle mensen zullen ook gered worden.

1 Timotheüs 4:10 *De levende God, Die een Redder is van alle mensen.*

13/ Twee Leren, Gebaseerd Op Profetie - Gebaseerd Op Een Geheimenis

Tijdens de Handelingenperiode waren de leringen die Paulus onderwees en opschreef bestemd voor de diverse plaatselijke Lichamen van Christus. Al het onderwijs uit die tijd was gegrond op de profetie die je kon terugvinden in het Oude Testament.

Handelingen 26: 22 Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou,

Ook in al de brieven die Paulus geschreven heeft tijdens deze Handelingenperiode citeert hij doorlopend Oud Testamentische profetie als de basis van zijn onderwijs. De brief aan de Romeinen is Paulus allerlaatste brief die hij nog geschreven heeft binnen die Handelingentijd. Tel in deze brief eens de verzen die feitelijk alleen maar citaten zijn uit het Oude Verbond. Het is overduidelijk dat de profetie van het Oude Testament de basis vormt voor het onderwijs in deze brief.

In de brieven die Paulus vanuit de gevangenis schreef, met name Efeze en Colosse, betreffende die ene nieuwe mens blijkt het onderwijs plotseling op compleet andere bodem te rusten. De leer in deze geschriften is gefundeerd op de verborgenheid, oftewel het geheimenis dat in God verborgen was van voor de grondlegging van de wereld.

Efeze 1: 4 Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Zijn aangezicht.

Colosse 1: 26 het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan Zijn heiligen.

Daar waar Paulus exclusief schrijft aan ons, de gelovigen binnen die ene nieuwe mens, citeert Paulus geen profetie van het Oude Verbond als grondslag voor zijn onderwijs. Het is in brieven als Efeze en Colosse net alsof er geen Oud Verbond bestaat om uit te putten. In deze brieven komt in elk hoofdstuk en elk vers telkens iets fris en nieuws naar voren. Het onderwijs waar wij als gelovigen binnen de ene nieuwe mens op mogen terugvallen, is gegrond op het geheim dat God aan Paulus geopenbaard heeft in de gevangenis in Rome na de Handelingenperiode. Je verdiepen in dat onderwijs betekent dat je mond wagenwijd openvalt vanwege die adembenemende hoogten die je getoond wordt. Wow! Wat een geweldige positie nemen we in Christus in!

15/ Twee Verschillende Hoofden Voor De Verschillende Lichamen

Christus Jezus is absoluut het enige Hoofd dat de ene nieuwe mens, waar wij uit genade toe behoren, bezit. Het Hoofdschap van het ene mondiale Lichaam van Christus, in de huishouding van God waar wij toe behoren, is uitsluitend voorbehouden voor onze Heer en Redder Christus Jezus.

Bijbelteksten Over Het Hoofdschap Van Christus

Efeze 1: 22 - 23 En Hij [God] heeft alles onder Zijn [Christus Jezus] voeten gesteld en Hem [Christus Jezus] als Hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem, die alles in allen volmaakt.

Colosse 1: 18 Hij [Christus Jezus] is het Hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

Colosse 2: 19 terwijl hij zich niet houdt aan het Hoofd, waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt.

Het is volgens mij beslist van zeer groot belang dat de brieven van Paulus die de ene nieuwe mens beschrijven, ondubbelzinnig duidelijk zijn over het Hoofdschap van Christus Jezus. In de huidige huishouding van God is er geen enkel mens hier op aarde die deze plek kan opeisen. Let wel! Dit schrijft niet alleen het Hoofdschap van een Paus, als onbijbels, af. Het tekent tevens dat er ook geen comité als een oudstenraad o.i.d. in deze tijd een Bijbels beroep kan doen op zijn leiderschap. Iets dergelijks is eenvoudigweg een ontkenning van het Hoofdschap van Christus.

Nemen we een kijkje in die diverse Lichamen van Christus tijdens de Handelingenperiode en wat Paulus daar over schrijft, dan ontdekken we dat in al die geschriften Christus nergens (echt absoluut nergens) als Hoofd van zo'n plaatselijk Lichaam van Christus wordt opgevoerd.

(Ik adviseer u eerst eens voor uzelf op zoek te gaan naar het Bijbels bewijs dat Christus dit wel zou zijn. Men neemt namelijk maar al te makkelijk aan dat Christus ook daar wel het Hoofd zou zijn. Ondertussen trekt men daar geen conclusies uit en vindt men het menselijk leiderschap in die diverse Lichamen wel een praktisch gegeven.)

Paulus beschrijft aan Lichaam van Christus te Corinthe tijdens de Handelingenperiode hoe zo'n plaatselijk Lichaam diende te functioneren. Je hebt elkaar nodig en tezamen vormt men een eenheid die werkt. Dan noemt Paulus als voorbeelden het functioneren van onderdelen van het hoofd van het Lichaam.

1 Corinthe 12: 16 - 18 Indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam? Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk? Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild.

Evenals Paulus met de handen en voeten van het plaatselijk Lichaam simpel enkel en alleen bepaalde leden, oftewel mensen, binnen die plaatselijke Gemeente bedoelde, zo was dit ook van toepassing op het oor, het oog en de neus. Het Hoofd van een dergelijke plaatselijke Gemeente bestond in die huishouding van God dus simpel uit gemeenteleden (oog, oor, mond). Let wel! Dat is nu juist weer iets wat we tevergeefs in de brieven over die ene nieuwe mens zullen terugzoeken. Wij hebben slechts Eén Hoofd, dat is Christus Jezus!

Die plaatselijke groeperingen, die Paulus in zijn brieven lichamen noemt (Rome, Corinthe enz.), zijn dus net zoals binnen een maatschappij de diverse filialen. In die plaatselijke filialen van de Heer tijdens het aanbod van het nieuwe verbond waren dus ook filiaalhouders oftewel leidinggevendenden, in dat plaatselijk lichaam. Die leidinggevendenden waren vanzelfsprekend wel afhankelijk van genade alleen. De Heer had het in hun leven vanzelfsprekend ook voor het zeggen, maar zichzelf waren het oor, het oog en de mond als totaal hoofd van die gemeente. Gewone mensen, die de leiding hadden.

Het mondiale Lichaam van Christus, waar wij in de huidige huishouding van God deel van uitmaken, is geen uiterlijk zichtbaar iets. Het is verborgen met Christus in God. Toch is de verbondenheid binnen dit Lichaam heel concreet.

Efeze 5: 30 omdat wij leden zijn van zijn lichaam.

De Staten Vertaling heeft hier zelfs nog achteraan: '*van Zijn vlees en van Zijn benen*'. Zo concreet is die verbondenheid in Christus. Je zou daarom dit Lichaam van Christus een organisme kunnen noemen.

Ter afsluiting wil ik nog even een vraag, die ik me levendig kan voorstellen dat hij door dit ene punt opkomt, beantwoorden. '*Kunnen wij in de huidige tijd nog wel met elkaar afspreken om op een bepaalde tijd in de week samen te komen?*'

Natuurlijk kan dat. De genade van God geeft ons echt volle vrijheid, ook om samen te komen. Trouwens, diezelfde genade van God geeft ons ook de volle vrijheid om dat samenkomen na te laten. Er valt geen regel uit op te maken. Denken we echter dat dit plaatselijk samenkomen een plaatselijk Lichaam van Christus is, dan denken we onszelf een andere huishouding van God binnen. Natuurlijk is die gedachte onzin. We kunnen aan ons samenkomen dus ook geen geestelijk gezag of een bepaalde waarde ontlenen. Het is niets meer dan het vormgeven van ons eigen verlangen om bij elkaar te komen. Dat mag, hoeft niet. Dat kan dus inderdaad op zondagmorgen 10 uur, maar het kan net zo goed op woensdagmiddag 13.00 uur als dat praktisch gezien beter uitkomt.

Het kan in een kerkgebouw, maar net goed in een zaaltje, in een kroeg, thuis of in het park. Aan ons samenkomen zit op zich namelijk totaal niks extra geestelijks, zoals het bij kerkdiensten helaas meestal wel bekeken wordt.

Ik weet het, dit is allemaal veel te veel om het zomaar in een uurtje even door te denken. Bij mij is het ook niet in een uurtje geland. Maar bekijk het nog eens en ga heerlijk genieten van dat prachtige nieuwe gedicht, dat God gevormd heeft en waar jij deel van uitmaakt, of je het nou gelooft of niet.

